തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ

എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ

T51
Ezh39

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ

NATIONAL BOOK
SPCS LTD
BR. KO

THUNCHATHEZHUTHACHAN

By:
VIDWAN K. S. EZHUTHACHAN

Publishers:
P. K. BROTHERS, CALICUT-1.

Price: 1—25

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:
വിദ്വാൻ കെ. എസ്സ്. എഴുത്തച്ഛൻ.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY, BANGALORE.
20240
T51
E3h39

പ്രസാധകന്മാർ:
പി. കെ. ബ്രദേർസ്,
കോഴിക്കോട്.
വില: 1 ക. 25 നയാ പൈസ.

നാലാം പതിപ്പ്: 1960

കോപ്പി: 1000

പകപ്പ്രവകാശം: പ്രസാധകക്ക്

അച്ചടി:

അശോകാ അച്ചുക്കൂടം, കോഴിക്കോട്-1.

സമൎപ്പണം

ബ്രഹ്മശ്രീ പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠ ശൎമ്മാവവർകളുടെ മഹനീയ സന്നിധിയിൽ, അവിടത്തെ കരുണാവശംവദനും, വിനീത ശിഷ്യനും, അക്രീത ദാസനുമായ ഈ ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്, പ്രാഥമിക സാഹിത്യപരിശ്രമഫലമായ ഈ ലഘൂപഹാരത്തെ ഭക്തിപ്രഹ്വമാനവിനയാദരപുരസ്സരം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഒന്നാം പതിപ്പിൻെറ

മുഖവുര

കേരളീയ കവികുലഗുരുവായ തുഞ്ചത്താചാൎയ്യസ്വാമികളുടെ അതിസംക്ഷിപ്തമല്ലാത്ത ഒരു ജീവചരിത്രം മലയാളഭാഷയിൽ ആവിർഭവിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിൽ ആൎക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാവാനവകാശമില്ല; പക്ഷെ, അതിന്നർഹതയും പ്രാപ്തിയും ഉള്ള ആൾ ആരാണെന്ന വിഷയത്തിൽ സംശയം വരുവാൻ വഴിയുണ്ടുതാനും. കേവലം ഒരു സാഹിതീസ്തനന്ധയനും മിതംപചമതിയുമായ ഈയുള്ളവന്നു് അതിന്നുള്ള പ്രാപ്തിയില്ലായ്മയെ ഇവിടെ തുറന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ആ വന്ദ്യഗുരുവിൻെറ നേൎക്കു് എനിക്കുള്ള ഭക്ത്യതിശയമത്രെ എന്നെ ഈ സാഹസകൃത്യത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. എൻെറ ഈ ചെറുപുസ്തകം ആ ഋഷിവൎയ്യൻെറ വിസ്തൃതമായ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിന്നു് ആൎക്കെങ്കിലും പ്രേരകമാകുകയോ, ആ മഹാപുരുഷൻെറ ജീവിതമാഹാത്മ്യത്തെ സ്മരിക്കുന്നതിന്നു് ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കയോ ചെയ്യുമെങ്കിൽ അതുതന്നെ എനിക്കു ധാരാളം കൃതാൎത്ഥതയ്ക്കുള്ള ഒരു വഴിയാണു്. മററൊന്നും എൻെറ ഈ പ്രഥമപരിശ്രമത്തിൽനിന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുമില്ല.

ഏകദേശം രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലം മുമ്പു് വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഇങ്ങിനെ ഒന്നെഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് എനിക്കത്യാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു; കുറച്ചൊക്കെ അന്നെഴുതുകയുണ്ടായി; പക്ഷെ, എൻെറ സഹജമായ അലസതയും പാരതന്ത്ര്യവും അതിന്നു പ്രതിബന്ധങ്ങളായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ പുസ്തകത്തെ ഒരുവിധത്തിൽ ഉന്തിത്തള്ളി പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണു്. പൎയ്യവേക്ഷണം (Research) സംബന്ധമായും മററും ചില പ്രവൃത്തികൾ കൂടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നു് എനിക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ പുസ്തകത്തിന്നു രണ്ടാം പതിപ്പു് വേണ്ടിവരി

കയാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നതും പരിഹരിക്കയും പരിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇതിന്നു സാരഗർഭമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്നതിന്നു രാജശ്രീ കെ. കെ. രാജാ തിരുമനസ്സിലെ പേരിൽ എനിക്കുള്ള നന്ദിയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു് ഈ സന്ദർഭത്തെത്തന്നെ വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പ്രകൃത ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ നാനാമുഖമായ സഹായം ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ മാന്യസ്നേഹിതന്മാരോടും, ഇതിനെ പ്രസാധനം ചെയ്ത ബ്രഹ്മശ്രീ വി. ടി. രാമൻഭട്ടതിരിപ്പാടു് അവർകളോടും കൂടി നന്ദി പറയുകയും, എന്റെ ഈ ലഘൂപഹാരത്തെ ഭയാശങ്കകളോടുകൂടി മഹാജനസമക്ഷം സാദരം വെച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാരല്ലൂർ,
11—3—1927.

കറുവാൻതൊടിയിൽ
ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ

അവതാരിക

കേരളഗുരുവും കവികുലശ്രേഷ്ഠനുമായ തുഞ്ചത്തു രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛന്റെ പരിശുദ്ധമായ തിരുനാമം പരമഭക്തിയോടെ ജപിക്കാത്തവർ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല; ഈ മഹാനുഭാവന്റെ 'രാമായണം,' 'ഭാരതം' മുതലായ കിളിപ്പാട്ടുകൾ പാരായണം ചെയ്തുപോരുന്ന കേരളീയൎക്കു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്. മനുഷ്യഹൃദയം വീരപൂജാപരായണമാകയാൽ ഈ ജിജ്ഞാസ അപരിഹരണീയവുമാണു്!

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം ശ്രീമാൻ 'ഗോവിന്ദപ്പിള്ള'യുടെ 'ഭാഷാചരിത്ര'ത്തിലും മററും സംഗ്രഹിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനെപ്പററി ആരുംതന്നെ സവിസ്തരമായി പ്രസ്താവിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ലെന്നു് വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ കുറുവാൻതൊടിയിൽ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛന്റെ ഈ ഉദ്യമം മുൻപ്രസ്താവിച്ച ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുവാൻ സ്വല്പമെങ്കിലും പര്യാപ്തമാകുന്നപക്ഷം കേരളീയരായ ഭക്തജനങ്ങൾക്കു് അതുതന്നെ വലിയ ഒരനുഗ്രഹമാണല്ലോ.

ശ്രീമാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛന്റെ നാമധേയം ഇന്നത്തെ യുവകവികളുടെ ഇടയിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അപ്രസിദ്ധമല്ല. 'കൈരളി', 'കവനകൗമുദി,' 'സാഹിതി' മുതലായ മാസികകൾവഴിയായി ശ്രീമാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ മലയാളവായനക്കാൎക്കു് പരിചയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസ്നേഹിയായ ഇദ്ദേഹം "പൈങ്കിളി"യുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു എന്ന സംഗതിയും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. "തിങ്കളാം വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിങ്കലെപ്പാലും താരത്തങ്കപ്പൂനിരയിൽനിന്നൊലിക്കും തെളിത്തേനും ആസ്വദിച്ചദ്ധ്വഖേദമകററി സ്വൈരം വാനിലാ സ്വൎണ്ണപക്ഷം വീശി"ക്കളിച്ച 'പൈങ്കിളി' ഈ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ അനതിദൂരമായ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെപ്പററി അസ്പഷ്ടവൎണ്ണമായ നിശ്ശബ്ദഗാനത്താൽ ഇപ്പോഴും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിരി

കുന്നുണ്ടു് എന്നുള്ളതു പ്രശാന്തരമണീയമായ "പട്ടാമ്പി"യിലെ അന്തരീക്ഷം താലദളങ്ങളുടെ 'കിലുകില' സ്വരത്താൽ ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ശ്രീമാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതികളിൽ പുസ്തകരൂപേണ ആദ്യമായി പുറത്തുവരുന്നതു് 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ'ൻെറ ജീവചരിത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു് മറെറാന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ'ൻെറ പൈങ്കിളിക്കെന്നപോലെ ശ്രീമാൻ 'ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛ'ൻെറ സാഹിത്യക്കിളിക്കുറ നിരർഗ്ഗളമായ ഗാനധാരയിൽ നിസ്സാരമായ വല്ല വൎണ്ണവൈകല്യവും വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ "നിമജ്ജതീന്ദോഃ കിരണേഷ്വിവാങ്കഃ" എന്നു സമാധാനിക്കുവാനേ ഉള്ളു

'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ'ൻെറ ജ്ഞാനം, വിദ്യാഭ്യാസം, വിദേശസഞ്ചാരം മുതലായ സംഗതികൾ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വിവരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളെപ്പററി സംക്ഷിപ്തമായി വിമൎശിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും കേരളത്തിന്നു തന്നെ ആചാര്യഭൂതരായ 'പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠ ശൎമ്മാ'വവർകളുടെ പുണ്യപാദങ്ങളിൽ സമൎപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആയ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തെ കവനക്കിളികളുടെ കളകളം മുഴങ്ങുന്ന ഈ സുപ്രഭാതത്തിൽ ഇതാ ഞാൻ സഹൃദയസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ,
1102 കുംഭം 26—ാംനു. }

കെ. കെ. രാജാ.

ഒന്നാം പതിപ്പിൻെറ

പ്രസ്താവന

ആദിമലയാളഭാഷാകവിയും വന്ദ്യഗുരുവും ആയ തുഞ്ചത്തു രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛൻെറ ദിവ്യമായ നാമധേയം മാതൃഭാഷാപ്രണയികളായ മലയാളികളെ ശ്രവണമാത്രയിൽതന്നെ കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണു്. ആ പുണ്യശ്ലോകൻെറ സാമാന്യം വിപുലമായ ജീവചരിത്രമാണു് 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ' എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

എഴുത്തച്ഛൻെറ അനർഘമായ കവിത്വത്തേയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദിവ്യത്വത്തേയും പററി അഭിമാനത്തോടും ആഹ്ലാദത്തോടുംകൂടി അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളീയസമുദായത്തെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ മററൊന്നും ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഈ പ്രസിദ്ധീകരണംമൂലം ആയതു് അല്പമെങ്കിലും സാധിച്ചുവെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതകൃത്യനായിക്കൊള്ളാം.

പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും തൽപരിഷ്ക്കാരവും ആവശ്യത്തിലധികം ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കേരളീയസമുദായത്തിൽ വൈദേശികമായ ഒരനുകരണശീലം, 'അടിമത്ത'മെന്നപോലെ, ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു 'വിദ്യാഭ്യാസക്കോഡി'ലാകട്ടെ, 'പരിഷ്കൃത' ജനതാമദ്ധ്യത്തിലാകട്ടെ, ഷേക്സ്പീയർ, മിൽട്ടൻ, ഹോമർ തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യ കവികൾക്കല്ലാതെ എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, ചെറുശ്ശേരി എന്നീ പ്രാചീന കേരളീയ കവികൾക്കു് പ്രവേശമുണ്ടാവാനവകാശമില്ലെങ്കിലും ആ വക പരിഷ്കാരമേതും ബാധിച്ചുകഴിയാത്ത ഉൾനാട്ടുകളിൽ ഈ വന്ദ്യമഹാകവിയുടെ പൈങ്കിളീകളനിനാദം കേട്ടു കോൾമയിർക്കൊണ്ടുകൊണ്ടല്ലാതെ വിഭാതസന്ധ്യയും സായാഹ്നസന്ധ്യയും സഞ്ചരിക്കാറില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്.

അതിനാൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ പൈങ്കിളിക്കു് ഏതു മലയാളത്തറവാട്ടുകളിലും സ്വാഗതം കിട്ടുന്നതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരിപാവനമായ ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്നും അവ്യാഹതമായ സ്വാഗതം ലഭിക്കുമെന്നും തദ്വാരാ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ സ്തുത്യർഹമായ പരിശ്രമത്തിന്നു പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുമെന്നും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ,
1102 കുംഭം 28-ാനു } വി. ടി. രാമൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടു്

I

അനാദികാലംമുതല്ക്കുതന്നെ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയായ ഭാരതഭൂമി നാനാമുഖമായ ജ്ഞാനവിജ്ഞാനാദികളിൽ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുവന്നുവെന്നതു നിഷ്പക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഇന്നു പരിഷ്കൃതകോടിയിൽ ഗണിച്ചുവരുന്ന യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ അജ്ഞാനതമസ്സിൽ ആണ്ടു് അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യം മന്ദ്രമധുരമായ അതിൻെറ വിജ്ഞാന കാഹളസ്വനം ഉച്ചൈസ്തരം മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതും സർവ്വവിദിതമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇഹലോകസൗഖ്യങ്ങളെ തൃണവൽഗണിച്ച് ജലഫലാശനന്മാരായി അരണ്യാശ്രമങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികചിന്ത ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ദിവ്യർഷിക

ളുടെ പർണ്ണശാലകൾ ഒരുവക; ഇന്ദ്രപദവിയെക്കൂടി വിഗണിക്കത്തക്ക പ്രതാപൈശ്വര്യങ്ങളോടുകൂടിയവരും, പ്രജാക്ഷേമൈകതല്പരന്മാരും സൽകൃത്യങ്ങളിൽനിന്നു് അണുമാത്രം വ്യതിചലിക്കാത്തവരുമായ ക്ഷത്രിയ ചക്രവർത്തികളുടെ കൊട്ടാരങ്ങൾ മറെറാരുവക; സംഗീതസാഹിത്യാദി കലാവിദ്യകളിലും തർക്കവ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രീയവിദ്യകളിലും അപാരപണ്ഡിതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ സമാജങ്ങൾ വേറൊരുവക; രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളിൽ സമർത്ഥന്മാരും ഭരണതന്ത്രവിശാരദന്മാരുമായ പ്രഭുജനങ്ങളുടെ വിഹാരസ്ഥാനങ്ങൾ ഇനിയൊരുവക; ഭാരതഭൂമിയുടെ ഭൂതകാലചരിത്രവീഥിയിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിയ്ക്കുന്ന ഏതൊരു ഇന്ത്യക്കാരനും ഏവംവിധങ്ങളായ മനോഹരക്കാഴ്ചകൾ കണ്ടു് അഭിമാനംകൊണ്ടു് പുളകിതഗാത്രനാകാതിരിക്കയില്ല.

ഭാരതത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന കേരളവും വീരന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ജനനത്താൽ മാലോകരുടെ സാദരശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരരാജ്യക്കാരെ ജയിക്കയും, അവരുടെ ഗുരുസ്ഥാനം കൈക്കൊൾകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ ഇവിടെയും സുലഭമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മേലേക്കിടയിൽ അഭിമാനിക്കാനർഹതയുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടചരിത്രംതന്നെയാണു് കേരളത്തിന്നുമുള്ളതു്. പക്ഷെ, ആ പവിത്രചരിത്രമെല്ലാം കാലകല്ലോലത്തിൻെറ കരാളാഘാതത്താൽ ശകലം ശകലമായി

നശിച്ചുപോകയാണുണ്ടായതു്! അതെ, ആ ഭൂതകാലാകാശവീഥിയിലെ സൗവർണ്ണരേഖകളെല്ലാം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോവുകതന്നെ ചെയ്തു!!

ഇന്ത്യക്കാർ ചരിത്രം എഴുതുന്നതിൽ വിമുഖന്മാരായിരുന്നുവെന്നു വിദേശീയരുടെ ഇടയിൽ പലർക്കും ഒരാക്ഷേപമുണ്ടു്; ഇതിൽ ഒട്ടേറെ പരമാർത്ഥവുമുണ്ടു്. "ഭാരതീയരുടെ അമൂല്യജ്ഞാനനിക്ഷേപങ്ങളായ ഉപനിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും മഹത്തരങ്ങളായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ മനോഹരചരിത്രങ്ങളല്ലേ? ചരിത്രമെന്നതു് ഒരു രാജ്യക്കാരുടെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ ഉദാഹരിച്ചു കാണിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഒരാൾ ജനിച്ചതും മരിച്ചതുമായ തിയ്യതികളും മററു സംഗതികളും കുറിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതാണോ ചരിത്രം?" എന്നൊക്കെയാണു് ഇതിൽ പ്രതികൂലാഭിപ്രായമുള്ളവർ ചോദിക്കുന്നതു്. അതു ശരിതന്നെ; ഉപനിഷദാദിമതഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഇതിഹാസപുരാണാദികളും നമ്മുടെ പ്രാചീനകാലത്തെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ വിവരിച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ടു്; എന്നാൽ അവ മിക്കവയും അത്യുക്തിയുടെ ആക്രമണത്താൽ ചരിത്രം എന്ന നിലയിൽ വലിയ വിലയെ അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് വിസ്മരിപ്പാൻ വയ്യാത്ത സംഗതിയാണു്. പ്രകൃത്യാ കവീശ്വരന്മാരായ അവയുടെ കർത്താക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കൃതികളെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലധികം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്നതിലാണു് താല്പര്യം കാണിച്ചതു്. ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്നു് അതി

ശയോക്തിപ്രിയന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല, സത്യപ്രഭാഷകന്മാരായ കുശാഗ്രബുദ്ധികളാണ് ആവശ്യം. ഒരു രാജ്യക്കാരുടെ വികലവും, ശിഥിലവും, അതിശയോക്തിപൂർണ്ണവുമായ ചരിത്രം വാസ്തവചരിത്രത്തിൻെറ ഗുണം ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതല്ല. കാളിദാസൻ, വിക്രമാൎക്കൻ, ശങ്കരാചാൎയ്യർ തുടങ്ങിയുള്ള മഹാന്മാരുടെ വാസ്തവചരിത്രം കവികളുടെ കരശില്പത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്ന ചരിത്രത്തേക്കാൾ എത്ര മമതയോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടിയാണ് നാം വായിക്കുകയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മഹാകവി തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവചരിത്രവും മുൻപ്രസ്താവിച്ചപോലെ മിക്കവാറും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോഹിതമായാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും ജീവിച്ചതുമായ 'തുഞ്ചൻപറമ്പ്' എന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോഴും പണ്ഡിതപാമരന്മാരടക്കമുള്ള സകല കേരളീയരുടേയും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾക്ക് പാത്രമായി പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മലബാറിൽ പൊന്നാനിത്താലൂക്ക് തൃക്കണ്ടിയൂരംശത്തിൽ തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിന്നല്പം പടിഞ്ഞാറ് തിരൂർ റെയിൽവെസ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു സുമാർ ഒരു നാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറായും, പൊന്നാനിപ്പുഴയുടെ തീരത്തിലുമായാണ് പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഓടുമേഞ്ഞുള്ള ഒരു ചെറിയ 'ഗുരുമഠ'വും, അതിൻെറ ചുററുപാടുമായി പറമ്പുനിറയെ മനോഹരങ്ങളായ കേരവൃക്ഷങ്ങളും നില്ക്കുന്നതു് എത്രയും ഹൃദയാനന്ദകരമായ

ഒരു കാഴ്ചതന്നെയാണ്. അപരിഷ്കൃതമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു കുളവും കിണറും ഗുരുമഠത്തിന്നു സമീപത്തുണ്ടു്. കിണററിൽ വെള്ളം കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളുവെങ്കിലും അതേതുകാലത്തും വററുന്നതല്ലെന്നും, ആ കിണർ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു് അതിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ ജന്മി വളരെ പരിശ്രമിച്ചുനോക്കീട്ടും വെള്ളം വാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും തദ്ദേശീയർ പറയുന്നു. അതിൽ ഗുരുവിൻെറ വക 'നാരായം', ആരാധനാബിംബങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള പല വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളും കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് പലരുടേയും വിശ്വാസം. കുളത്തിൽ വേനല്ക്കാലത്തു വെള്ളമുണ്ടാവില്ല. അതിന്നു തൊട്ടുള്ള കാഞ്ഞിരത്തിൻെറ ചുവട്ടിലിരുന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ സാധാരണ ജപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും തന്നിമിത്തം ആ കാഞ്ഞിരത്തിന്നുതന്നെ കുറെ ഭവ്യതയുണ്ടെന്നുമാണ് ചിലർ പറയുന്നതു്. അതിന്റെ ഇല കയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ ഇതാണത്രെ കാരണം. ഇലകൾ ഓരോരുത്തർ വന്നു പറിച്ചുതീർത്തിരിക്കുന്നതും അതിൻെറ ചുവട്ടിൽ ഇപ്പോൾ വിളക്കുവെച്ചുവരുന്നതും ഈ വിശ്വാസത്തിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ്. തുഞ്ചൻ പറമ്പിലെ മണ്ണു കുറച്ചൊന്നു ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ളതാണ്. അട്ടിക്കുകാരും അയൽവാസികളും ഇന്നും കുട്ടികളെ 'എഴുത്തിനുവെയ്ക്കു'മ്പോൾ ഈ പറമ്പിൽനിന്നു മണ്ണു കൊണ്ടുപോയി ആദ്യം അതിലെഴുതിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. വിജയദശമി ദിവസം അടുത്തുള്ളവരെല്ലാം പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തുവന്നു് വിദ്യാരംഭം കഴിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഗുരുമഠം ഇപ്പോൾ

നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ആദ്യം ഒരു പുരത്തറ മാത്രമാണു ണ്ടായിരുന്നത്; പിന്നീട് അവിടെ ചില ഭക്തന്മാരുടെ പരിശ്രമത്താൽ ഒരു ഓലപ്പുരയുണ്ടാക്കുകയും നവരാത്രി കാലങ്ങളിലും മററും വിളക്കുവയ്ക്കുക, ആരാധന നടത്തുക മുതലായതു ചെയ്കയും ചെയ്തുവന്നു. അടുത്ത കാലത്തു ചില ദേശാഭിമാനികളുടെ പരിശ്രമഫലമായാണ് മഠം ഇന്നു കാണുന്ന നിലയിലായതു്. ഒരു ഓടുമേഞ്ഞ ചെറിയ ഗുരുമഠം പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ചിററൂർ ഗുരുമഠത്തിൻെറ നിലനില്പിന്നും മററുമായി ചിററൂരിലെ ദേശാഭിമാനികളായ മലയാളികൾ ചെയ്തുവരുന്ന പോലുള്ള യാതൊരേപ്പാടുകളും ഇവിടെ ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് വ്യസനിക്കത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണ്. ഈ സ്ഥലമിപ്പോൾ പെൻഷൻ ഡിപ്യൂട്ടികലക്ടർ മി. പന്നിക്കോട്ട കുഞ്ഞുണ്ണിമേനവൻെറ കുടുംബക്കാരുടെ കൈവശമാണ് നില്ക്കുന്നതു്. ഭാഷാഭിമാനികളായും ഭക്തന്മാരായുമുള്ള അനേകം ജനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥലത്തുവന്നു ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം സന്ദർശനം ചെയ്തു പോകുന്ന പതിവുണ്ട്. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ഒരു കെടാവിളക്കായി ഈ സ്ഥലം എന്നെന്നും പ്രശോഭിക്കുമെന്നതിന്നും, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ദേശാഭിമാനവും ഭാഷാഭിമാനവും വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ഇതു ഗണ്യമായ ഒരു നിലയിലെത്തുമെന്നുള്ളതിന്നും സംശയമില്ല.

'വെട്ടത്തുനാട്'രാജ്യം അനേകം വിദ്വാന്മാരുടേയും കവികളുടേയും ജന്മഭൂമിയായി അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ അതിൻെറ നാമധേയത്തിന്നു് അനപത്ഥതവരുത്തി

ട്ടുണ്ടു്. മഹാഭക്തനും മഹാകവിയുമായ മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗുരുവും പണ്ഡിതാവതംസവുമായ അച്യുതപ്പിഷാരടി, നാരായണീയത്തിന്നു 'ഭാവപ്രകാശിക'യെന്ന വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയ വാസുദേവഭട്ടതിരി, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുമായി വളരെ ദിവസം വാദംനടത്തിയ പ്രസിദ്ധ വൈയാകരണനായ നാണപ്പപ്പിഷാരടി എന്നീ മഹാന്മാരെല്ലാം വെട്ടത്തുനാട്ടിൻെറ സന്തതികളാണു്. ഇവരെക്കൂടാതെ അനേകം താൎക്കികന്മാരും വൈയാകരണന്മാരുമായ നമ്പൂതിരിമാർ ഈ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ മുതലായ അനുഗ്രഹീത വാസനാകവികളുടെ ജനനത്താൽ ഇന്നും ഈ രാജ്യത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തിന്നു മാററു കൂടിക്കൊണ്ടുതന്നെ വരികയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവകാലം ഏതാണെന്നു് ഇതുവരെയും ക്ലിപ്തപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു്, മിസ്റ്റർ ലോഗൻ, മിസ്റ്റർ ബർണൽ എന്നീ പണ്ഡിതന്മാർ അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവൎഷം പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ (കൊല്ലവർഷം 776 മുതൽ 875 വരെയുള്ള കാലം) ആണു് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "കേരളകൌമുദീ"കൎത്താവായ കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ അഭിപ്രായം കൊല്ലവൎഷം 600-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണു് എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവകാലമെന്നാണു്. 'ഭാഷാചരിത്ര'കാരനായ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായം, അദ്ദേഹം 700-നും 800-നും മദ്ധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെ

ന്നാണ്. ഇതിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായമായിരിക്കും സ്വീകാര്യയോഗ്യമായിരിക്കുക എന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലം നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ചില തെളിവുകൾ താഴെ കാണിക്കാം:—

1. അദ്ധ്യാത്മരാമായണംമൂലം വിദേശത്തുനിന്ന് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നന്നത്തെ കലി "പവിത്രകരഃ സൂൎയ്യഃ" എന്നാണ്; അതുകൊണ്ടു് 787 ചിങ്ങത്തിലാണ് അതുണ്ടായതെന്നു തീൎച്ചയാക്കാം. ഈ ഗ്രന്ഥം അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിൻെറ ആവശ്യപ്രകാരം എഴുത്തച്ഛൻ ആൎയ്യഎഴുത്തിൽ പകൎത്തുകയും, അതൊന്നിച്ചുതന്നെ കിളിപ്പാട്ടുകൂടി നിൎമ്മിക്കയും ചെയ്തുവെന്നാണല്ലൊ ഐതിഹ്യം. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലം എഴുനൂറിന്നും എണ്ണൂറിന്നും മദ്ധ്യേ ആയിരിക്കുമെന്നനുമാനിക്കുന്നതു് അസംഗതമായിരിക്കയില്ല.

2. എഴുത്തച്ഛനും ഭട്ടതിരിയും വലിയ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്നുവെന്നതിന്നു പലേ തെളിവുകളുമുണ്ടു്. ഭട്ടതിരിയുടെ യൗവ്വനകാലത്തു് എഴുത്തച്ഛൻ മദ്ധ്യവയസ്സനായിരുന്നിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കപ്പെടുന്നു. ഭട്ടതിരി 'നാരായണീയം' എഴുതി അവസാനിപ്പിച്ചതു് 762 വൃശ്ചികം 28-ാംതീയതിയാണെന്ന് "ആയുരാരോഗ്യസൌഖ്യ"മെന്ന അന്നത്തെ കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു് തെളിയുന്നുണ്ടു്. വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ "നദീപുഷ്ടിരസഹ്യാനു" എന്ന പദ്യം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലത്തെ കുറിക്കുന്ന മറെറാരു ലക്ഷ്യമാണ്. ഭട്ടതിരി

യുടെ കാലം ക്ലിപ്തമായ സ്ഥിതിക്കു സമകാലീനനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലവും ക്ലിപ്തപ്പെട്ടതായി വിചാരിക്കാം. ഈ സംഗതികൊണ്ടും എഴുനൂററിന്നും എണ്ണൂററിന്നും മദ്ധ്യേയാണു് എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവകാലമെന്നനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്.

3. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ "പവിത്രം പരം സൗഖ്യ"മെന്നു കാണുന്നതു് അതെഴുതിത്തീൎന്ന ദിവസത്തെ കലിദിനസംഖ്യയാണെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്. എന്നാൽ 787 ചിങ്ങം 20-ാംതീയതിയാണു രാമായണം എഴുതിത്തീൎന്നതെന്നു വരും. ഈ അഭിപ്രായവും 'ഭാഷാചരിത്ര'കാരന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഉപോൽബലപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നാൽ ചിററൂർ ഗുരുമഠത്തിൽനിന്നു ശ്രീമാൻ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ. അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലഘുപത്രത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛൻ 'രാമാനന്ദഗ്രാമം' ബ്രാഹ്മണൎക്കു ദാനം ചെയ്തതു് 729 തുലാം 11-ാം തീയതിയാണെന്നും, അതു് അന്നത്തെ കലിയായ "നാകസ്യാന്തനസൗഖ്യം" എന്ന പദ്യശകലം കൊണ്ടു് തീൎച്ചപ്പെടുത്താമെന്നും പറയുന്നു. ഇതു സ്വീകാരയോഗ്യമാണോ എന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടു്.

പ്രസ്തുത തെളിവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം മുൻപറഞ്ഞ തെളിവുകളെല്ലാം ത്യാജ്യകോടിയിൽ ഗണിക്കേണ്ടിവരും. എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ ജീവിതത്തിൻെറ അ

ന്ത്യദശയിലാണ് ചിററൂരിൽ വന്നതും ബ്രാഹ്മണക്ക് ഭൂദാനം ചെയ്യതും എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. യുക്തിയും അതിന്നാണ്; അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ 729-ന്നുശേഷം അധികകാലം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം നിലനിന്നിരിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയുമായുള്ള സഖ്യം, രാമായണത്തിൻെറ കാലം എന്നുതുടങ്ങി ഇതേവരെ നാം സ്വീകരിച്ച തെളിവുകളെല്ലാം അസംഗതമാണെന്നാണ് വരുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനായ സൂയ്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനാണ ഗ്രാമം സ്ഥാപിച്ചതെന്ന അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിക്കയാണെങ്കിൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവകാലത്തെ പിന്നേയും പിന്നോക്കം തള്ളിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഇനി എഴുത്തച്ഛൻെറ യുവദശയിലാണ് ഗ്രാമം സ്ഥാപിച്ചു ദാനം ചെയ്യതെന്നു വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം ചുരുങ്ങിയപക്ഷം എഴുന്നൂററിനോടടുത്ത കാലത്തെങ്കിലും ആരംഭിച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽത്തന്നെ ആ ജീവിതം ഏതാണ്ടു് 790 വരെ നിലനിന്നുവെന്നും മററും വിചാരിക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യം. രാമായണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബാല്യകാലകൃതിയാണെന്ന ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ഈ കായ്യത്തെ കുറെക്കൂടി ദുസ്സാധമാക്കിത്തീക്കുന്നു. "നാകസ്യാന്തനസൗഖ്യ"മെന്ന പദ്യശകലം കലിദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു പ്രത്യേകം ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. അതു കേവലം ഒരഭ്യൂഹം മാത്രമാ

യിരിക്കണം. ഗുരുമഠത്തിൽനിന്ന കണ്ടുകിട്ടിയ പദ്യങ്ങൾ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നോ എപ്പോഴുണ്ടാക്കിയതാണെന്നോ ക്ലിപ്തമായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല; അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമകാലീനന്മാരോ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ടവരോ ആയിരിക്കണം ആ പദ്യങ്ങളുടെ കൎത്താക്കന്മാരെന്നു് ഊഹിക്കമൊത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അതുംകൊണ്ടും പ്രകൃത പദ്യശകലം കലിദിനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നതാണെന്ന തിന്നു തൃപ്തികരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ടും മററു തെളിവുകൾ കിട്ടുന്നതുവരെ എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലം 700-നും 800-നും മദ്ധ്യേയാണെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നതായിരിക്കും യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി ചില ആഭ്യന്തരമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി സഞ്ചരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു വല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നുകൂടി അന്വേഷിക്കാം:—

1. ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗണ്യങ്ങളായ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു്, ഭാഷയുടെ കാലക്രമേണയുള്ള മാററങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി, ഏതു വൈയാകരണൻെറ അനുശാസനങ്ങൾക്കനുഗുണമായിട്ടുള്ളതാണു് കവിയുടെ ഭാഷയെന്നു പരിശോധിക്കുക; വൈയാകരണൻെറ കാലം ക്ലിപ്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഏതാണ്ടു കവിയുടെ കാലവും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും; ഇതാണു് കവികളുടെ കാലം നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ ചെയ്യാറുള്ള ഒരു വഴി. എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവൎക്കു് ദയനീയമായ പരാ

ജയമാണുണ്ടാവുക. അതിന്നുള്ള കാരണം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിന്നുശേഷം ഇതേവരെയും ഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ.

2. കവിയുടെ കാലത്തെ സമുദായാചാരങ്ങൾ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ഭരണവ്യവസ്ഥകൾ എന്നിത്യാദി വിഷയങ്ങൾ കവിതകളിൽനിന്നെന്തുമാത്രം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരിശോധിച്ച് അവ ഏതേതു കാലത്തു നടപ്പിലിരുന്നവയാണെന്നു നോക്കുകയാണ് കവിയുടെ കാലം തീർച്ചയാക്കുന്നതിന്നുള്ള പിന്നത്തെ ഉപായം. ഈ ഉപായവും എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിഫലമാണ്. പരമഭക്തനും ജീവന്മുക്തനുമായ മഹാകവി തൻെറ കവിതകളിൽ ഭക്തിപരങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങൾക്കല്ലാതെ ലൗകികവിഷയങ്ങൾക്ക് ഇടമേ കൊടുത്തിട്ടില്ല. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കവിതകളിൽനിന്നു മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ ധാരാളമായികിട്ടുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ പ്രസ്തുത കവിതകളിൽ ഈ മാർഗ്ഗം തീരെ അടഞ്ഞാണു കിടക്കുന്നത്.

3. ജീവൽഭാഷകൾക്കൊക്കെയും വളർച്ചയും പരിണാമവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്. ഒരു കാലത്തെ ഭാഷയിൽനിന്നു മറെറാരുകാലത്തെ ഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ഭാഷാമർമ്മവേദികൾക്ക് ഓരോ നൂററാണ്ടിലേയും ഭാഷ വെവ്വേറെ തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കും. ഈ നിലയിൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതകളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ

കാലം നിണ്ണയിപ്പാൻ ചില സംഗതികൾ കിട്ടുന്നില്ലെന്നില്ല. 'നിരണത്തുപണിക്കന്മാ'രുടെ ഭാഷാരീതി എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയിൽനിന്നു കേവലം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണു്. തമിഴുപദങ്ങളുടെ പ്രാചുയ്യവും. 'ഭാഷ, വൃത്തം' എന്നിവയുടെ സ്വഭാവവും നിമിത്തം പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ എഴുത്തച്ഛൻെറ വളരെ മുമ്പാണു് പണിക്കന്മാരുടെ ജീവകാലമെന്നു തീച്ച്യയാക്കാം. ഇങ്ങനെതന്നെ പഴയ പദങ്ങളുടെ പ്രാചുയ്യംകൊണ്ടും മററും 'കൃഷ്ണഗാഥാ'കാരനായ ചെറുശ്ശേരിയും അദ്ദേഹത്തിന്നു മുമ്പാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. 650-നും, 750നും മദ്ധ്യത്തിലാണു് ചെറുശ്ശേരിയുടെ ജീവകാലമെന്നതിൽ ചരിത്രകാരന്മാക്ക്ധികം അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളച്ച്യയും പരിണാമങ്ങളും നോക്കിയാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ അടുത്ത അനന്തരകാലീനൻ എഴുത്തച്ഛനാണെന്നു തെളിയും. എഴുത്തച്ഛൻെറ ഭാഷയേക്കാൾ നവീനമാണു് നമ്പ്യാരുടെ ഭാഷ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലം പത്താംന്തൂററാണ്ടാണെന്നു തീച്ച്പ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ വക സംഗതികളെക്കൊണ്ടും എഴുന്തൂററിന്നും എണ്ണൂററിന്നും മദ്ധ്യയാണദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവകാലമെന്നനുമാനിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവചരിത്രം

എഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവചരിത്രം മിക്കവൊറും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു് മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ; ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള അല്പാല്പം രേഖകൾതന്നെ ഐതിഹ്യവേദികളിന്മേലാണു് സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതു്. വാസ്തവം പറയുന്നതിലധികം

പല കെട്ടുകഥകളും അതിശയോക്തികളും കൂട്ടിപ്പറയുന്നതിലാണു് ജനസാമാന്യത്തിന്നു് അഭിരുചി കാണുന്നതു്. ദുഷിച്ചുപോയ ഈ അഭിരുചിനിമിത്തം ഐതിഹ്യരൂപത്തിൽ കിട്ടുന്ന തെളിവുകളും തുലോം കലുഷങ്ങളായാണിരിക്കുന്നതു്. കേവലം അസംഭാവ്യങ്ങളായ കെട്ടുകഥകളെ തള്ളി ബാക്കി കാണുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളെ മാത്രമേ ഇവിടെ വിമർശനത്തിന്നു വിഷയമാക്കുന്നുള്ളു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനത്തെപ്പററിത്തന്നെ ഒന്നിലധികം അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. വടക്കേ മലയാളത്തുകാരനായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് വഞ്ചിമാർഗ്ഗമായി മുറജപം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വഴിക്കു്, തൃക്കണ്ടിയൂരെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും നേരം അസമയമായതിനാൽ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചക്കാലനായർവീട്ടിൽ കയറിക്കിടന്നുവെന്നും, അന്നു രാത്രി ആ വീട്ടിലെ ഒരു യുവതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായ പുത്രനാണു് എഴുത്തച്ഛൻ എന്നുമാണു് ഒരു പക്ഷമുള്ളതു്; പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളതു് അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിയല്ല ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നാണു്.

ഈ രണ്ടഭിപ്രായത്തോടും യോജിക്കുന്നതിൽ ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു വരുന്ന ഒരാൾക്കു് വഞ്ചിമാർഗ്ഗമായി അക്കാലത്തു തൃക്കണ്ടിയൂരെത്തുവാൻ സൗകര്യമില്ല. മിസ്റ്റർ കെനോൽസായ്പു് പൊന്നാനിയിൽനിന്നു ചാവക്കാട്ടേയ്ക്കുള്ള തോടുവെട്ടിച്ചതിന്നുശേഷമാണു് 'തൃക്കണ്ടിയൂർ' മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ജനങ്ങൾക്കു് വഞ്ചിമാർഗ്ഗമായി അവ്യാഹതമായ സഞ്ചാരത്തിന്നു സൌകര്യപ്പെട്ടതു്. ആ തോടിനെ

'കനാൽത്തോട്ട്' എന്നു് ഇന്നും വിളിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു് അതു് ആ സായ്പിൻെറ പരിശ്രമഫലമായാവിർഭവിച്ചതാണെന്നു് വിശദമായിത്തെളിയുന്നുമുണ്ടല്ലോ. മിസ്റ്റർ കനോൽ അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ആളാണെന്നതു നിസ്തക്കമാണുതാനും. അതുകൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനരഹിതമായിപ്പോകുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഇനിയും വൈഷമ്യം കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തു 'മുറജപം' എന്ന ക്രിയതന്നെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു് ഏർപ്പെടുത്തിയതും, അന്നുമുതല്ക്കുമാത്രം നടന്നുവരുന്നതുമായ ഒരു ക്രിയയാണല്ലോ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിൻെറ കാലം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിന്നു ശേഷമാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന്നവകാശവുമില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു മുൻപറഞ്ഞ ഐതിഹ്യത്തെ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം? അവിശ്വനീയമാണു് ഈ ഐതിഹ്യമെന്നതിന്നു് ഇനിയും തെളിവുണ്ടു്. ആലത്തൂർ ഗ്രാമം മലയാളബ്രാഹ്മണർ പ്രചുരമായി അധിവസിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമാണു്. അവിടെ വന്ന ഒരു നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മണൻ ജാതിയിൽ നികൃഷ്ടമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ദരിദ്രചക്കാലവീട്ടിൽ കയറിക്കിടന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് അസംഗതമായിരിപ്പാനേ വഴിയുള്ളു.

ഇനി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച പരദേശബ്രാഹ്മണൻെറ കഥ എടുക്കാം. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സഞ്ചാരസൗകര്യങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളുമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് സഹ്യപർവ്വതനിരകളാൽ വിദേശങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം മിക്കവാറും വേർപെടുത്തപ്പെട്ട കേരളത്തിലെ ഒരു നായർ യുവതി, ആചാരം, വേഷം, ഭാഷ എന്നിവയിൽ കേവലം വിഭിന്നസ്വഭാവി

യായ ഒരപരിചിതബ്രാഹ്മണനെ കണ്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ സന്തത്യുല്പാദനാർത്ഥം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയുന്നതു് അത്ര യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നു് ഈ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഏതാണ്ടു് ഊഹിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു് അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു് ഒരൈതിഹ്യം വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ സാധാരണ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു്. അതു താഴെ കാണുംപ്രകാരമാണു്:

"വടക്കേ മലയാളത്തുകാരനും ജ്യോതിഷത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനുമായ ഒരു നമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയായിരുന്നു. മദ്ധ്യേമാർഗ്ഗം പലേടത്തും സഞ്ചരിച്ചു്, ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം തൃക്കണ്ടിയൂരെത്തുകയും ഊട്ടിൽ ഊണുകഴിച്ചു് രാത്രി ക്ഷേത്രത്തിന്നടുത്തുള്ള 'തട്ടാരമ്പറമ്പത്തു്' എന്ന ഒരു മൂസ്സിൻെറ ഗൃഹത്തിൽ കയറിക്കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു തനിക്കൊരു വിശിഷ്ടസന്താനോല്പാദനത്തിന്നുള്ള യോഗമുണ്ടെന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു. വഴിക്കു പലേടത്തും ചുററിത്തിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അന്നേയ്ക്കു സ്വഭവനത്തിൽ എത്തുന്നതിന്നു സാധിച്ചതുമില്ല. രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹം അത്യാസന്നമായ ശുഭമുഹൂർത്തം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് വളരെ കുണ്ഠിതപ്പെട്ടു് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ശയ്യയിൽനിന്നെഴുന്നേററു് മുററത്തിറങ്ങി ജ്യോതിർഗ്ഗോളങ്ങളെ നോക്കുകയും, വീണ്ടും ശയ്യയെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ഗൃഹത്തിൽ 'തുഞ്ചത്തു്' എന്ന ചക്കാലവീട്ടിലെ ഒരു യുവതി ദാസി

യായിത്താമസിച്ചിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ നമ്പൂതിരിയുടെ അടുത്തുചെന്നു് ഈ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ കാരണമെല്ലാം ചോദിച്ചറിയുകയും, ദയവുചെയ്തു ആ സന്താനത്തിന്റെ മാതാവായിരിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം തനിക്കു നൽകണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും, അതനുസരിച്ചു് ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പരസ്പരാനുരക്തരായ അവർ രണ്ടാളും ഗാന്ധർവ്വമുറയ്ക്കനുസരിച്ച വധൂവരന്മാരായിത്തീരുകയും, ആ വഴിക്കു് എഴുത്തച്ഛന്റെ അവതാരത്തിന്നു സന്ദർഭം ലഭിക്കയും ചെയ്തു."

മററുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളോടു് തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സംഭാവ്യതകൊണ്ടും, സമ്പ്രദായംകൊണ്ടും ഈ ഐതിഹ്യമാണു് കുറച്ചധികം യുക്തമായിത്തോന്നുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് മററുവിധത്തിലുള്ള തെളിവുകൾ കിട്ടുന്നതുവരെയ്ക്കു് ഇതിനെ സ്വീകാര്യമായി ഗണിപ്പാനേ നിവ്വാഹമുള്ളു.

പാരമ്പര്യസിദ്ധമായ മുൻപറഞ്ഞ ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നു് എഴുത്തച്ഛന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ജാതിയിൽ ഇന്നവരായിരുന്നുവെന്നു് ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ പേരെന്തായിരുന്നുവെന്നറിവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. "അമ്പേണമെന്മനസി ശ്രീനീലകണ്ഠഗുരു" എന്നു് 'ഹരിനാമകീർത്തന'ത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിക്കാണുന്നതു് തന്റെ പിതാവും ഗുരുവുമായ ശ്രീനീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിയെപ്പററിയാണെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്; പക്ഷെ, ആ പക്ഷം തൃപ്തികരമായ തെളിവുകളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇന്നും സാംശയികകോടിയിൽ ഗണിപ്പാനേ നിവ്വാഹമുള്ളു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ നാമധേയവും എന്തായിരുന്നുവെന്നു തീൎച്ചപറവാൻ വയ്യ. "അഗ്രജൻ മമ സതാം വിദുഷാമഗ്രേസരൻ മൽഗുരുനാഥനനേകാന്തേ:വാസികളോടും ഉൾക്കുരുന്നിങ്കൽ വാഴ്ക രാമനാമാചാൎയ്യനും മുഖ്യന്മാരായ ഗുരുഭൂതന്മാർ മററുള്ളോരും" എന്നു് 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണ'ത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും ജ്യേഷ്ഠനുമായ 'രാമൻ' എന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛന്റെ സാക്ഷാൽ പേർ പറവാൻ മടിയുള്ള ശിഷ്യന്മാർ 'രാമാനുജൻ' എന്നു വിളിച്ചുവന്നുവെന്നും, ക്രമേണ ഈ പേർ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായിത്തീൎന്നുവെന്നുമാണു് ചിലർ പറയുന്നതു്; അദ്ദേഹം വിദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് 'രാമാനുജാചാൎയ്യർ' എന്ന പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്റെ അടുത്തു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്കയും, ആ മഹാഗുരുവിന്റെ പേരിൽ തനിക്കുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർതന്നെ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തുവെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായക്കാരുമുണ്ടു്. 'രാമാനുജൻ' എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരല്ലെന്നും, ആ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കുറെ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടെന്നുമുള്ളതു് തീൎച്ചതന്നെയെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛന്റെ ശരിയായ പേർ 'ശങ്കരൻ' എന്നായിരുന്നുവെന്നു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ ഒരു ബോദ്ധ്യമുണ്ടു്. 'സൂൎയ്യനാരായണൻ' എന്നായിരുന്നുവെന്ന ഒരഭിപ്രായവും അടുത്തകാലത്തു് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എതായാലും ഇതിൽ തീൎച്ചയായ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ തല്ക്കാലം നിൎവ്വാഹമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്.

ബാല്യദശ

പ്രകൃത്യാ വളരെ ബുദ്ധിമാനായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ അതിശൈശവത്തിൽത്തന്നെ തൻെറ അമാനുഷത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നാണ് ഐതിഹ്യവേദികൾ പറയുന്നത്. 'തൃക്കണ്ടിയൂർ,' 'തിരുന്നാവായ' തുടങ്ങിയുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്തുതബാലനെ സാധാരണയായികൊണ്ടുപോയി തൊഴീപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഒരിക്കൽ തിരുന്നാവായക്ഷേത്രത്തിൽ (തൃക്കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്.) വെച്ച നമ്പൂതിരിമാർ വേദപാരായണം ചെയ്യുന്നത് കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്മുടെ ബാലൻ "കാട്, കാട്" എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും, കുട്ടിയുടെ അമ്മയ്ക്കും മററും ഇതിൻെറ സാരം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, തങ്ങൾ പിഴച്ച വേദം ചൊല്ലുന്നതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാണ് കുട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും, ബാലൻെറ വൈഭവത്തിൽ അസഹിഷ്ണുക്കളായ അവർ മലരും പഴവും ജപിച്ചുകൊടുത്ത് കുട്ടിയെ മന്ദബുദ്ധിയും മൂകനുമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നുമാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായ നമ്പൂതിരി കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരിക്കൽ തൃക്കണ്ടിയൂരിൽ വന്നപ്പോൾ തൻെറ പുത്രൻെറ ബുദ്ധിമാന്ദ്യത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുകയും കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹം അതിൻെറ സൂക്ഷ്മകാരണം മനസ്സിലാക്കി മന്ത്രത്തിൻെറ ഫലം കെടുത്തുവാനായി കുട്ടിക്കു സാധാരണ മദ്യം കൊടുത്തുകൊള്ളുവാനുപദേശിച്ചുവെന്നും, ഈ പ്രയോഗംകൊണ്ട് വീണ്ടും ബാലൻെറ ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ട

ന്നതു്. കുട്ടിക്കാലത്തു് ഒരു ഔഷധമായി മാത്രം ശീലിച്ചുവന്ന ഈ മദ്യസേവനം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ഒരു മദ്യപാനിയായിരുന്നുവെന്നും, പലരും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതു് ഒരു പക്ഷെ, കല്പിതകഥകളിൽ കൗതുകമുള്ള ജനാവലിയുടെ ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ സഹജീവികൾക്കു് പൂർണ്ണത്വംകൊടുക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യനുള്ള വൈമനസ്യത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു ദുസ്സന്താനമാണെന്നും വരാം; അഥവാ പല മഹാന്മാൎക്കും കാണാറുള്ള ചില പ്രബലദോഷങ്ങൾപോലെ ഇതദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദോഷമായിക്കൂടെന്നില്ല. ഏതായാലും എഴുത്തച്ഛന്റെ ചരിത്രത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഒരു കഥ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് മറയ്ക്കത്തക്കതല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസവും ദേശസഞ്ചാരവും

എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രധാന ഗുരു ആരാണെന്നറിവാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതു് അച്ഛനായ ശ്രീ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിതന്നെയാണെന്നാണു് കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. "അമ്പേണമെന്മനസി ശ്രീനീലകണ്ഠഗുരു" എന്നദ്ദേഹം 'ഹരിനാമകീൎത്തന'ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഈ മഹാനെ അനുസ്മരിച്ചാണത്രെ. "അഗ്രജൻ മമ സതാം" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മുമ്പുദ്ധരിച്ച 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണ'ത്തിലെ പ്രസ്താവംകൊണ്ടു് സൽഗ്ഗുണസമ്പന്നനും മഹാവിദ്വാനുമായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ ജ്യേഷ്ഠൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഗുരുവാണെന്നു് അനായാസേന മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധി

കുന്നുണ്ട്. വിദേശങ്ങളിൽവെച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്നു പല വിഷയങ്ങളിലുമായി പല ഗുരുക്കന്മാരുമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിൽ ഒരു പക്ഷ, രാമാനുജാചാര്യർ പ്രധാനിയായിരിക്കാം. വേദാന്തം, സാഹിത്യം, യോഗം തുടങ്ങിയുള്ള പല വിഷയങ്ങളിലും അഗാധമായ ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്നു പല ഗുരുക്കന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നൂഹിപ്പാനാണധികം യുക്തി. എന്നാൽ അവരിൽ ചിലരുടെ പേരുകൾ മാത്രം—അതുതന്നെ അവ്യക്തമായ രീതിയിൽ—അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കുവാനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛൻ ഇരുപതു വയസ്സിന്നുമേൽ മുപ്പതു വയസ്സിന്നുള്ളിൽ വിദേശസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയെന്നും പിന്നീടു് സ്വദേശത്തു് ഒരെഴുത്തുപള്ളി കെട്ടി കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയെന്നുമാണു് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു്. വിദേശസഞ്ചാരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും സിദ്ധിപ്പാനും, 'തമിഴ്,' 'തെലുങ്ക്' മുതലായ ദ്രാവിഡസാഹിത്യങ്ങളോടു് ധാരാളമായി ഇടപഴകുന്നതിന്നും സാധിച്ചിരിക്കണം. 'കിളിപ്പാട്ട്' എന്ന ഒരു അഭിനവപ്രസ്ഥാനം നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ ഈ പരിചയം സഹായിച്ചിരിക്കണമെന്നാണു് ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛൻ വലിയ വിദ്യാസമ്പന്നനായി മടങ്ങിവന്നിട്ടുകൂടി അസൂയാലുക്കളായ ചില നമ്പൂതിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ അവഹേളനാപുരസ്സരം ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവത്രെ. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അങ്കുരിതമായ അവരുടെ അസൂയ എഴുത്തച്ഛൻെറ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഉൽക്കർഷത്തോടുകൂടി പല്ലവിതമാകുവാനും പുഷ്പിപ്പാനും

തുടങ്ങി. എഴുത്തച്ഛൻ ജാതിയിൽ ഒരു 'ചക്കാല' നായരായിരുന്നതിനെ സൂചിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് അവർ "തുഞ്ചന്റെ ചക്കിൽ എത്ര ആട്ടം?" എന്നു ചോദിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതിന്നദ്ദേഹം, താൻ ചക്കാലനാണെങ്കിലും തനിക്കു് നാലു വേദവും ആറു ശാസ്ത്രവും അറിയാമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ "അടിയൻെറ ചക്കിൽ നാലും ആറും ആട്ടം" എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും മററും ഐതിഹ്യവേദികൾ പറയുന്നു. "ഒന്നുകൊണ്ടറിയേണം രണ്ടിന്റെ ബലാബലം" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാരതത്തിലെ വരികളെ കളിയാക്കി ചില രസികന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ, "രണ്ടുകൊണ്ടറിയേണം മൂന്നിൻെറ ബലാബലം പിന്നെ നാലിനെയഞ്ചാൽ വശത്തു വരുത്തേണം" എന്നീ രീതിയിൽ ഒരു തടിച്ച ഗ്രന്ഥം നിറയുംവരെ എഴുതിയുണ്ടാക്കി എഴുത്തച്ഛനെ കാണിച്ചു് അദ്ദേഹത്തോടതിൻെറ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി ചോദിക്കയുണ്ടായെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "ശൂദ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദൂരതഃ പരിവർജ്ജയേൽ" എന്ന മതത്തിന്നു കുറച്ചധികം പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു് വേദവേദാന്താദികളിൽ ഒരു ശൂദ്രൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതിൽ വേദാധികാരികളായ ചില നമ്പൂതിരിമാർക്കു് അസഹിഷ്ണുതയുണ്ടായിയെന്നു പറയുന്നതു് അസ്വാഭാവികവും അസംഭാവ്യവും ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു രാജ്യത്തും ഏതു സമുദായത്തിലും മഹാമനസ്കന്മാരും അല്പബുദ്ധികളും ഉണ്ടാവുന്നതു് സാധാരണയാണു്. എഴുത്തച്ഛൻെറ യഥാർത്ഥയോഗ്യതകൾ കണ്ടറികയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനും അല്പം ചിലർ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അവരിൽ അദ്വിതീയനത്രെ മഹാകവിയും മഹാനുഭാവനുമായ മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി.

ഏതായാലും മഹാമനസ്കനായ എഴുത്തച്ഛന്നു ബ്രാഹ്മണരുടെ നേരെ സീമാതീതമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു തീർച്ചതന്നെ. അതിന്നു, താഴെക്കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്തികൾ ലക്ഷ്യങ്ങളുമാണു്.

"കാരണഭൂതന്മാരാം ബ്രാഹ്മണരുടെ ചര-
ണാരുണാംബുജലീനപാംസുസഞ്ചയം മമ
ചേതോദർപ്പണത്തിൻെറ മാലിന്യമെല്ലാം തീർത്തു
ശോധനം ചെയ്തീടുവാനാവോളം വന്ദിക്കുന്നേൻ."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

"വേദത്തിന്നാധാരഭൂതന്മാരിക്കാണായോരു
ഭൂദേവപ്രവരന്മാർ തദ്വരശാപാദികൾ
ധാതൃശങ്കരവിഷ്ണുപ്രമുഖന്മാൎക്കും മതം
വേദജ്ഞോത്തമന്മാർ മാഹാത്മ്യങ്ങളാൎക്കു ചൊല്ലാം"

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

"കരുണാചിത്തന്മാരാം ധരണീസുരവൃന്ദ-
ചരണാംഭോരുഹത്തെശ്ശരണം പ്രാപിക്കുന്നേൻ."

(മഹാഭാരതം)

മേലുദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്നു വേദജ്ഞോത്തമന്മാരായ മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു് എഴുത്തച്ഛൻെറ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമേതായിരുന്നുവെന്നു് വെളിവാകുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കേവലം നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ അന്നത്തെ കേരളീയരെ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കണമെന്ന ഏക ഉദ്ദേശ്യത്തിൻപേരിലാണു് അദ്ദേഹം ഭഗവൽക്കഥകൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അങ്ങനെയല്ലാത്തപക്ഷം 'മഹാഭാരത'ത്തിലട

ങ്ങിയ ശ്രീമൽ 'ഭഗവൽഗീത' മാത്രം വിട്ടുകളയുന്നതിന്നു വഴിയില്ല. ആരണ്യകുലസമ്പത്താണെന്ന നിലയ്ക്കു് അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കയാണദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. "ഉഴറിയരുളിന മൊഴികളുപനിഷത്താകയാലോതിനാർ ഗീതയെന്നാദരാൽ ജ്ഞാനികൾ" എന്നു മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഗീതയെപ്പററി പറയുന്നുള്ളു. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ ആദിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള "പാദസേവകനായ ഭക്തനാം ദാസൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനിനാമാദ്യനായുള്ളൊരു ഞാൻ വേദസമ്മിതമായ് മുമ്പുള്ള ശ്രീരാമായണം ബോധഹീനന്മാക്കറിയാംവണ്ണം ചൊല്ലീടുന്നേൻ * * * * വേദശാസ്ത്രങ്ങൾക്കധികാരിയല്ലെന്നതോർത്തു ചേതസി സർവ്വം ക്ഷമിച്ചീടുവിൻ കൃപയാലെ" ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ രാമായണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനല്പം ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ദേസ്നഹിതന്മാരും പരിചയക്കാരും ആരെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു് അധികമായൊന്നും അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. 'മനക്കോട്ടു ബാലരാമൻ' എന്നൊരു ശൂദ്രപ്രഭു അദ്ദേഹത്തിന്നൊരു ബന്ധുവായുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രഭുവിൽനിന്നാണു് മഹാകവിക്കു് വിദേശസഞ്ചാരത്തിന്നു ധനസഹായം കിട്ടീട്ടുള്ളതെന്നും മററും ഭാഷാചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും, അദ്ദേഹത്തെത്തുടൎന്നു് മററുചിലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

"മനക്കോട്ടുവാഴും മഹാമാനശാലി
മനക്കാമ്പിലേററം കൃപാവാരിരാശി
എനിക്കാശ്രയം ബാലരാമാഭിധാനൻ

നിനയ്ക്കുന്നതെല്ലാം വരുത്താൻ കരുത്തൻ.
കലാവിദ്യകൾക്കേകമാധാരഭൂതൻ
കുലാചാരഭേദം ഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്വാൻ.''

എന്നീ 'ശിവപുരാണ'ത്തിലെ വരികളാണ് അവക്ക് ഈ അഭ്യൂഹത്തിനു സാധകങ്ങളായി നില്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ശിവപുരാണംതന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നുള്ളതു് ഇന്നു മിക്കവാറും പണ്ഡിതസമ്മതമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു് പ്രസ്തുത ശൂദ്രപ്രഭുവുമായിട്ടുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെ ബന്ധം ശിഥിലമായിപ്പോകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. മഹാകവി മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയും അദ്ദേഹവുമായുള്ള പരിചയവും ബന്ധവും അശിഥിലമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്. പരമഭക്തനും, മഹാവിദ്വാനും, മഹാകവിയുമായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗുണങ്ങൾ കണ്ടറിവാനും അഭിനന്ദിപ്പാനും മേല്പുത്തൂരിനെപ്പോലെ അടുത്തു മറെറാരാളുണ്ടാവുകയെന്നതുതന്നെ അസംഭാവ്യമായി തോന്നുന്നു. ഇവർ രണ്ടാളും സമീപസ്ഥന്മാരും, മനസ്ഥിതിക്കു് അത്യന്തം ഐകരൂപ്യമുള്ളവരുമായിരുന്നതിനാൽ പരസ്പരം കണ്ടു പരിചയിക്കുന്നതിനും ആ പരിചയം വലിയ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ കലാശിക്കുന്നതിന്നും ഇടയുണ്ടു്. അമ്പലപ്പുഴ രാജാവുമായി എഴുത്തച്ഛനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയതുതന്നെ ഭട്ടതിരിയാണെന്നാണ് കേട്ടുകേൾവി. എഴുത്തച്ഛൻ അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ഗ്രന്ഥം ആദ്യം എഴുത്തിൽ പകർത്തിയെഴുതുകയും അതോടുകൂടിത്തന്നെ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടു് ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണല്ലോ രാമായണനിർമ്മാണത്തെപ്പററിയുള്ള ഐതിഹ്യം. ഈ കിളിപ്പാട്ടു് അദ്ദേഹം അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ വിദ്വൽസദസ്സിൽ

വച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ ഭട്ടതിരി, "തുഞ്ചൻ ഈ മനോഹരമായ പാട്ട് ഇങ്ങനെ മുഴുവനും ചീന്തിക്കളഞ്ഞുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ, "അടിയൻ കാണുന്നവരിലധികം പേരും വിവസ്ത്രന്മാരാണ്; പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇതു ചീന്തിക്കൊടുക്കാതെ പട്ടാണെന്നും വിചാരിച്ച് വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?" എന്നു ചോദിച്ചുവെന്നും മററും ഐതിഹ്യവേദികൾ സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. വാതരോഗബാധിതനായ മേല്പത്തൂർ ഗത്യന്തരം കാണാതെ, തന്റെ രോഗനിവാരണത്തിനുള്ള വഴിയെന്താണെന്ന് എഴുത്തച്ഛനോട് ചോദിച്ചുവരുവാൻ ആളെ പറഞ്ഞയച്ചുവെന്നും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തോട് "മത്സ്യം തൊട്ടുകൂട്ടുവാൻ പറക" എന്നു മറുപടി അയച്ചുവെന്നും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഭട്ടതിരി ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ തത്വം മനസ്സിലാക്കിയാണ് മത്സ്യാദ്യവതാരവർണ്ണനാത്മകമായ 'നാരായണീയം' നിർമ്മിച്ചതെന്നും മററുമുള്ള കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരുംകൂടി പലേടത്തും സഞ്ചരിക്കയും സഹവസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്നു മറെറാന്നിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതാണെന്നു ഊഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭട്ടതിരിയുടെ 'സുഭദ്രാഹരണം' ചമ്പുവിനും, എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തിലെ 'സുഭദ്രാഹരണ'ത്തിനും തമ്മിൽ ചിലേടത്തു ഗണ്യമായ ഐക്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഭട്ടതിരിയെക്കൂടാതെ അമ്പലപ്പുഴ പണ്ഡിതസദസ്സിലെ അംഗങ്ങളായും മററുപല പണ്ഡിതന്മാരും മഹാരാജാക്കന്മാരും എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും അദ്ദേഹത്തിൽ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുള്ളവരും ആയി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ അന്ത്യകാലം നയിച്ചതു 'ചിററൂർ ഗുരുമഠ'ത്തിൽവെച്ചാണെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ പ്രകൃതിമനോഹരമായ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തും ചെന്നുവെന്നും 'പഞ്ചവടി'ക്കു തുല്യമായ ആ സ്ഥലത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്താലാകൃഷ്ടനായി അവിടെയിരുന്നു തൻെറ അവശിഷ്ടജീവിതം കഴിപ്പാൻ തീച്ചയാക്കിയെന്നും തദ്ദേശീയർ പറയുന്നു. ഈ മഠം നില്ക്കുന്നതു് കൊച്ചിശ്ശീമ കിഴക്കൻ ചിററൂരിൽ 'ശോകനാശിനി' (ഈ നദിയാണ് പിന്നീട് ഭാരതപ്പുഴയായി മാറുന്നതു്) എന്ന പരിശുദ്ധനദിയുടെ വടക്കെ കരയിലാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ ഇപ്പോൾ മഠവും അഗ്രഹാരവും നില്ക്കുന്ന സ്ഥലം മുഴുവനും കാടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അന്നു ചിററൂർ നാടുവാഴിയായിരുന്ന 'ചമ്പത്തിൽ മന്നാടിയാരോ'ട് ഈ സ്ഥലം നാലായിരം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങി കാടുവെട്ടിച്ച നദീതീരത്തു് ഒരു ശ്രീരാമക്ഷേത്രവും ശിവക്ഷേത്രവും നിമ്മിക്കുകയും, ശ്രീരാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ മുൻവശത്തു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറു് രണ്ടു വരിയായി പന്ത്രണ്ടു് ഗൃഹങ്ങൾ നിമ്മിച്ച് അതിൽ പന്ത്രണ്ടു് പരദേശബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തുകയും, തെക്കെ വരിയിൽ കിഴക്കെ അററത്തു് തനിക്കിരുന്നു് ഈശ്വരഭജനം ചെയ്യാനും മററുമായി ഒരു മഠംകൂടി പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്ഷേത്രത്തിന്നും അഗ്രഹാരനിമ്മാണത്തിന്നും മററുമായാണ് തന്നോടു വാങ്ങിയ സ്ഥലം വിനിയോഗിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ചമ്പത്തിൽ മന്നാടിയാർ അതിൻെറ വിലയായി വാങ്ങിയിരുന്ന 4000 പണവും ക്ഷേത്രത്തി

ൻെറ നടയ്ക്കൽ കൊണ്ടുപോയി വെയ്ക്കുകയും, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അതെടുത്ത് ഓരോരുത്തൎക്കും കൊല്ലത്തിൽ 90 പറ നെല്ലുവീതം പലിശ കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം, കൊച്ചിസ്സൎക്കാരിലും, 'ചമ്പത്തി'ലും 'വടശ്ശേരി'യും 'എഴുവത്തും' 1000 പണം വീതം കൊടുത്തേൽപ്പിക്കുകയും ആണ് ഉണ്ടായത്.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾക്കടിസ്ഥാനമായിട്ട് ഗുരുമഠത്തിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ നാലു പദ്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഇവ എഴുത്തച്ഛൻെറ സമകാലീനന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരൊ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരാരെങ്കിലുമോ എഴുതിവെച്ചതായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അപൂൎണ്ണങ്ങളായിരുന്ന ഇവയെ യുക്ത്യനുസരണം പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടത്തുകാരായ ചില കാരണവന്മാരാണ്. പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നു:

1. ആചാൎയ്യഃ പ്രഥമം നദീം വനമിദം ദൃഷ്ട്വാ
 (മുദം) പ്രാപ്തവാൻ
 നദ്യാസ്തീര (വനപ്രദേശ) വസതിം നിശ്ചിത്യ
 ശിഷ്യൈസ്സമം
 ലബ്ധ്വാ തദ്വനമത്രദേശപതിഭിഃ ഛിത്വാ
 (സമസ്തം ഗുരു)
 'രാമാനന്ദപുരാ'ഭിതം ദ്വിജഗൃഹൈർ-
 ഗ്ഗ്രാമം ചകാരാലയൈഃ"

(ആചാൎയ്യൻ നദിയും വനവും കണ്ട് സന്തുഷ്ടനായി ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി അവിടെ പാൎക്കുവാൻ നിശ്ചയിക്കയും, നാടുവാഴിയോട് സ്ഥലം വാങ്ങി കാടുവെട്ടിത്തെളിയിച്ച്

ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളുംകൊണ്ടു് 'രാമാനന്ദപുരം' എന്ന ഒരു ഗ്രാമം നിർമ്മിക്കയും ചെയ്തു.)

2. പൂർവ്വേ ചിഞ്ചാഖ്യകുല്യാ വരുണദിശി തഥാ
പത്രചയ്യാ പഥാന്തം
യാമ്യേ നദ്യുത്തരാദുത്തരദിശി നിധനക്രോഡ–
കേദാരകാന്തം
അസ്മിൻ ദേശേ മഹാത്മാ (വിബു) (ധ) ജന (വരഃ)
സൂര്യനാരായണാഖ്യഃ
സമ്പദേ ശ്മാധിനാഥാദ്ദകമ (ഥ) (സ) ജ (ഗ്രാ)–
ഹകാരുണ്യസിന്ധുഃ

(സൂര്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ ചമ്പത്തിൽ കാരണവരോട്, കിഴക്കു പുളിങ്കാൽതോടും, പടിഞ്ഞാറു പട്ടച്ചേരിപ്പാതയും, തെക്കു നദിയുടെ വടക്കേകരയും, വടക്കു കൊല്ലംകോട്ടു പാടവും അതിർത്തികളായ ഈ സ്ഥലം തീറു വാങ്ങി.)

3. രാമാനന്ദാഗ്രഹാരേ പ്രഥമമിഹ ശിവം സാം–
ബമൂർത്തിം സവർഗ്ഗം
സാക്ഷാദ്വിഷ്ണും ച രാമം ദ്വിജകുലനിപു–
ണൈഃ (സ്ഥാപയാമാസ) സൂര്യഃ
(ദ) ത്ത്വാ (പ്യ) ന്നം സസപ്പിഃ സധനഗൃഹഗണം
ഭൂസുരേഭ്യോ ദദൌ (സഃ)
നാകസ്യാന്തുന സൌഖ്യം ധ്രുവമിതിമനന–
സ്യാസ്പദം ഭൂമി (ദാനം)

(സൂര്യനാരായണൻ ഈ സ്ഥലത്തു മഹാബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു് സാംബശിവനേയും ശ്രീരാമനേയും പ്രതിഷ്ഠ

കഴിപ്പിക്കുകയും മൃഷ്ടാന്നഭോജനത്തോടും ധനത്തോടും മഠങ്ങളോടുംകൂടി ഭൂമി ദാനം ചെയ്കയും ചെയ്തു.)

4. സമ്പൽ (ക്ഷത്ര) മഹീശസപ്തതി വട-
ശ്ശേര്യാഖ്യഗേഹേഷ്വസൗ
ദത്തൈകൈകസഹസ്രകം പണധനം
വൃദ്ധ്യർത്ഥമഭ്യർച്ചിതും
രാമാനന്ദപുരാലയേ (ദിശ) നവത്യേകൈക-
ധാന്യാഢകം
പ്രത്യബ്ദന്തു (പറാ) ഖ്യമിത്യനമതിം തേഭ്യഃ-
പ്രതിജ്ഞാപിതഃ

(പൂജാദികൾ നടത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചമ്പത്തിലും കൊച്ചിസൎക്കാരിലും എഴവത്തും വടശ്ശേരിയും കൊല്ലത്തിൽ ഓരോരുത്തരിൽനിന്നു 90 പറ നെല്ല് പലിശ വരത്തക്കവണ്ണം ആയിരം പണം വീതം അദ്ദേഹം കൊടുത്തേൽപ്പിച്ചു.)

ഗുരുമഠത്തിൽവെച്ചു സമാധിയടഞ്ഞ ഒരു ഗുരുവിന്റെ മൃതശരീരം അടക്കംചെയ്ത സ്ഥലം മുകൾഭാഗം വൃത്തിയായി വൃത്താകാരത്തിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു് മൂടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അടുത്തു കിഴക്കുഭാഗത്തു് പീഠത്തിന്മേൽ സാക്ഷാൽ തുഞ്ചത്താചാൎയ്യരുടെ വെള്ളികൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ജോടി മെതിയടിയും വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു യോഗദണ്ഡും അവിടെ പരിഷ്കരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. 1043-ൽ ഉണ്ടായ അഗ്നിബാധ നിമിത്തം ഗുരുമഠവും, ചില ഭവനങ്ങളും, പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും നശിച്ചുപോയി! അന്നു്

അമൂല്യങ്ങളായ പല ചരിത്രാവശിഷ്ടങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരിക്കണം. മുൻപ്രസ്താവിച്ച പരിപാവനവസ്തുക്കളെങ്കിലും നശിക്കാതെ കിട്ടിയതു കേരളീയരുടെ അതിഭാഗ്യം നിമിത്തമെന്നേ പറയേണ്ടു.

പ്രസ്തുത ഗുരുമഠത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട പല മഹാന്മാരും താമസിച്ചു ഗുരുപാദുകങ്ങളിൽ പൂജചെയ്തിരുന്നുവെന്നാണറിയുന്നതു്. ഇവിടത്തെ ചില കാരണവന്മാർ ചൊല്ലാറുള്ളതും അജ്ഞാതകർത്തൃകവുമായ ഒരു പദ്യം ഈ സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ആ പദ്യമാണിതു്:—

വന്ദേ നിത്യമഖണ്ഡപൂർണ്ണമമലം
തുഞ്ചത്തെഴും ശ്രീഗുരും
വന്ദേ ശ്രീ 'കരുണാകരം' ച 'പരമം'
ശ്രീ 'സൂര്യനാരായണം'
വന്ദേ 'ദേവ' 'ഗുരും' പരാപരഗുരും
'ഗോപാലക' ശ്രീഗുരും
വന്ദേഹം ഗുരുസമ്പ്രദായമനിശം
വന്ദേ സമസ്താൻ ഗുരൂൻ.

അഗ്നിബാധയുണ്ടായശേഷം ഏതാണ്ടു് ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം ഗുരുമഠം അനാഥമായ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നു. 1068-ൽ ചിറ്റൂർ 'ഭീമത്തു ഗുരുദാസൻ' കോപ്പുമേനവൻ എന്നയാൾ കൊച്ചിസർക്കാരിൽനിന്നു് ആവശ്യമുള്ള തേക്കുമരം അപേക്ഷിച്ചു വാങ്ങുകയും മഠം പണിക്കാരംഭിക്കയും ചെയ്തു. ഈ ഭക്തോത്തമന്റെ പണവും പരിശ്രമവും ഗുരുമഠത്തെ ഇന്നു കാണുന്ന നില

യിലെത്തിക്കുന്നതിന്നു് ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛൻെറ മെതിയടിയും യോഗദണ്ഡും പരിഷ്കരിച്ചു്, ഗംഗാസ്നാനം, ഗയാശ്രാദ്ധം മുതലായ സല്ക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു മഠത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഇദ്ദേഹം തന്നെയാണു്.

എഴുത്തച്ഛൻ മഹാസമാധിപ്രാപിച്ചതു് ധനുമാസം (കൊല്ലം നിശ്ചയമില്ല) ഉത്രം നക്ഷത്രത്തിലാണു്; ഇന്നും 'രാമാനുജജയന്തി' കൊണ്ടാടുന്നതു് ഈ ദിവസത്തെ ആസ്പദിച്ചാണു്. ഗുരുമഠം കുറെക്കാലം അനാഥാവസ്ഥയിൽ കിടന്നുവെങ്കിലും, 'ഗുരുമഠത്തിൽ ആരാധന' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഉത്രം നാളിലെ ചരമദിനകൃത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിര്യാണത്തിന്നുശേഷം നാളിതുവരെയും മുടങ്ങാതെ നടന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്.

ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ചിററൂർ ഗ്രാമം ഇന്നു വളരെ പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗൃഹങ്ങളുടെ സംഖ്യ 12-ൽനിന്നു് ഏതാണ്ടു് 170-ൽപരമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നല്ല നിലയിൽ നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒരു വൈദിക സംസ്കൃതമഹാപാഠശാല (Vedic Sanskrit College), ഒരു ഭജനമഠം, രണ്ടുമൂന്നു ബാങ്കുകൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നുതുടങ്ങി പൊതുജനോപകാരങ്ങളായ പല ഏർപ്പാടുകളും ഇവിടെയുണ്ടു്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ വിദ്യകൊണ്ടും, പരോപകാരതല്പരതകൊണ്ടും, സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും മററും പ്രസിദ്ധന്മാരായ അനേകം ബ്രാഹ്മണരുടെ നിവാസസ്ഥലമാണു്.

എഴുത്തൻ സ്ഥാപിച്ച ശ്രീരാമസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു് ഇപ്പോഠം കൊല്ലത്തിൽ 2,500 പറ നെല്ലു് ആദായം പുറപ്പാടുള്ള വസ്തുവകകളുണ്ടു്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിവർഷം മീനമാസത്തിൽ 'ശ്രീരാമനവമി'ക്കു 'രഥോത്സവ'വും 'നവരാത്രിവിളക്കും' വിശേഷ അടിയന്തരങ്ങളുമുണ്ടു്. ആദ്യദിവസത്തെ നവരാത്രിവിളക്കു് എഴുത്തച്ഛന്റെ വകയാണു്. അതിന്നു് 'എഴുത്തച്ഛൻ വിളക്കെ'ന്നാണു് പറഞ്ഞുവരാറുള്ളതു്. ഈ ദിവസത്തെ ചെലവു് ചിററൂരിലുള്ള മലയാളികുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നു വരിയിട്ടു പിരിച്ചാണു് നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്നതു്.

പൂജാദികഠം നടത്തുവാനായി 4,000 പണം നാലുദിക്കിലായി കൊടുത്തേല്പിച്ചുവെന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽ 'വടശ്ശേരി'യിൽനിന്നും മററും നെല്ലു് ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. 'എഴുവത്തു്'കാർ ഈയിടയിൽ അവരെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന 1,000 പണം ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്തു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായതു്.

'ചിററൂർമഠം' ഇന്നു സാമാന്യം പരിഷ്കൃതനിലയിലെത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇവിടത്തുകാരുടെ ഏതദ്വിഷയകമായ പരിശ്രമം തീച്ചയായും അഭിനന്ദനാഹ്മാണു്. എടുപ്പും സാമാനങ്ങളും മററും കൂടി ഏതാണ്ടു് 10,000-ൽ അധികം ഉറുപ്പിക വിലവരുന്ന സ്വത്തു മഠത്തിലേയ്ക്കു് ഇന്നായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഗുരുമഠത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി ഇപ്പോഠം ചിററൂരിലെ മലയാളികളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരെണ്ണമായിത്തീന്നിരി

കുന്നു. വഴിവാടുകൾ, വിവാഹപാരിതോഷികങ്ങൾ, പിടിയരിയേർപ്പാട് എന്നുതുടങ്ങി ഗുരുമഠത്തിലേയ്ക്കു സമ്പാദ്യത്തിന്നുള്ള നാനാമുഖമായ ഏർപ്പാടുകൾ അതിൻെറ പ്രവൎത്തകന്മാർ ഇപ്പോഴും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ആ വകയിൽ കൊല്ലംതോറും അഗണ്യമല്ലാത്ത ഒരു സംഖ്യ കിട്ടിവരുന്നുമുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളുടേയും പ്രവൎത്തകന്മാരുടേയും ശ്രദ്ധ ഇനിയും മഠകാൎയ്യത്തിൽ അവ്യാഹതമായുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നാശിക്കുക.

വെട്ടത്തുനാട്ടിനേപ്പോലെതന്നെ ചിററൂരിന്നും ഒരു വലിയ മാഹാത്മ്യമുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. രാമാനുജപ്പൈങ്കിളിയുടെ കളാലാപമാധുരി ഈ ദിക്കിന്നും ഒരു ഗണ്യമായ സാഹിത്യസൗരഭം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെസ്സേഴ്സ് ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, വരവൂർ ശാമുമേനവൻ, സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയുള്ള സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ സാഹിത്യവീരന്മാർ ചിററൂരിൻെറ അരുമസന്താനങ്ങളാണ്. ഇവരേക്കൂടാതെ സാഹിത്യരംഗത്തിൽ വന്നാടുവാൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ള ചില യുവാക്കന്മാർ കൂടി ഈ നാട്ടുകാരായുണ്ട്. അചിരേണ അത്യുച്ചമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തുവാൻപോകുന്ന പരിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ അരുണോദയമാണിന്നിവിടെ കണ്ടുതുടങ്ങീട്ടുള്ളതു്.

ചിററൂർ ഗുരുമഠത്തിൻെറ സ്ഥാപകൻ ആരാണെന്ന വിഷയത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. ഐതിഹ്യങ്ങളേയും, ചിററൂരിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ലഘുപത്രത്തേയും മാത്രം ആസ്പദമാക്കിയാണ്, സാ

ക്ഷാൽ എഴുത്തച്ഛൻതന്നെയാണ് ഈ മഠത്തിൻെറ സ്ഥാപകനെന്ന അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ടിതേവരെയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചിലർ എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനായ സൂൎയ്യനാരായണനെഴുത്തച്ഛനാണിതിൻെറ സ്ഥാപകനെന്നു പറയുന്നു. താഴെ കാണിക്കുന്നവയാണവരുടെ പ്രമാണങ്ങൾ:

"എഴുത്തച്ഛൻ സ്വഭവനത്തിൽത്തന്നെ വെച്ചാണ് മഹാസമാധി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, സൂൎയ്യനാരായണൻ തൻെറ ഗുരുവിൻെറ യോഗദണ്ഡും മെതിയടിയും കുറെക്കാലം ചിററൂരിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ച് പൂജിക്കയും പിന്നീട് മഠം സ്ഥാപിച്ചു ദാനം ചെയ്കയുമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും പണ്ടേയുള്ള പണ്ടേ കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടു്. ചിററൂർ ലഘുപത്രികയിലെടുത്തുകാണിച്ച ആ പദ്യങ്ങളിൽ "വിബുധജനവരഃ സൂൎയ്യനാരായണാഖ്യഃ" എന്നും, "സ്ഥാപയാമാസ സൂൎയ്യഃ" എന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുമുണ്ടു്. ലഘുപത്രിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുംമുമ്പ് തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻെറ പേർ 'സൂൎയ്യനാരായണൻ' എന്നായിരുന്നുവെന്ന് ആരും പറഞ്ഞുകേൾക്കുകയോ, മററു വല്ലവിധത്തിലും അറിയപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല."

ഇക്കാണിച്ചവയാണ് സൂൎയ്യനാരായണൻ എന്നു പേരായ എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനാണ് മഠം സ്ഥാപിച്ചതെന്നു പറയുന്നവൎക്കുള്ള വാദങ്ങളുടെ ചുരുക്കം. മിസ്റ്റർ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, സൂൎയ്യനാരായണൻ എന്ന എഴുത്തച്ഛൻെറ ശിഷ്യനാണ് മഠം സ്ഥാപിച്ചതെന്നു ഖണ്ഡിതമായഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നുമുണ്ടു്.

വാദവിഷയമായ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ക്ലിപ്തമായ ഒരഭിപ്രായം പറവാൻ കൂടുതൽ തെളിവുകൾ ആവശ്യമായാണിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനെ ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും, വായനക്കാരുടേയും അന്വേഷണത്തിന്നും ഊഹത്തിന്നുമായി വിടുവാനേ തല്ക്കാലം നിൎവ്വാഹമുള്ളൂ. ഏതായാലും തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദങ്ങളുടെ മെതിയടിയും യോഗദണ്ഡും ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു് പൂജിച്ചിരുന്നുവെന്നതിൽ വാദമില്ല.

എഴുത്തച്ഛൻ കേവലം ഒരു മഹാകവി മാത്രമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാന്തരം സമുദായനേതാവും, ഒരു വലിയ യോഗിയും, ഒരു ഉത്തമഭക്തനുമായിരുന്നു. 'ചിന്താരത്നം' മുതലായ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജ്ഞാനത്തിൻെറ ആഴം ഏതാണ്ടു് ഊഹിക്കാം. മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ പ്രയോജനം സാഹിത്യാന്വേഷണവും മോക്ഷപ്രാപ്തിയുമാണെന്നു ഹൈന്ദവസാഹിത്യവും മതവും ഒരുപോലെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതംകൊണ്ടു് സാധിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രാപ്യസ്ഥാനം മോക്ഷവും പ്രവൃത്തികൾ അതിൻെറ സാധകോപായങ്ങളുമായിരുന്നു. ഇത്ര ഉൽകൃഷ്ടവും അമൂല്യവുമായ ഒരു ജീവിതം പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽപെട്ട മറെറാരു കേരളീയനാണു് നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്! അദ്ദേഹത്തിൻെറ ത്യാഗപരിപൂൎണ്ണമായ ജീവിതത്തെയോ നിസ്വാൎത്ഥമായ സ്വഭാവത്തെയോ, സ്വതന്ത്രമായ വിചിന്തനശക്തിയേയോ, ഉൽകൃഷ്ടമായ ഭക്തിയേ

യോ, ലോകോത്തരമായ കവനകലാകുശലതയേയോ, അക്ഷീണമായ പൌരുഷത്തയോ ഏതിനെയാണധികം ബഹുമാനിക്കേണ്ടതെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അഹോ! അനനുകരണീയമായ ആ ജീവിതം! അത്ഭുതകരമായ അമാനുഷികത്വം!!

പരിപക്വബുദ്ധിയും പരിഷ്കൃതാശയനുമായ ആർ. ഈശ്വരപ്പിള്ള ബി. എ. അവർകൾ എഴുത്തച്ഛനെപ്പററി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"ദാരിദ്ര്യം, പ്രബലന്മാരിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവം, സമുദായത്തിൽ തനിക്കുള്ള താഴ്ന്ന നില, ചുററുപാടുമുള്ളവരുടെ അന്ധവിശ്വാസം ഇവ നിമിത്തം നേരിട്ടിരുന്നതായ ചില്ലറയല്ലാത്ത പ്രതിബന്ധങ്ങളോടു് മല്ലിട്ടും, ആക്ഷേപങ്ങളെ സഹിച്ചും, സ്വദേശത്തെയും സ്വജനങ്ങളെയും വിട്ടും, കഷ്ടപ്പെട്ടും, തൻെറ ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേററിയതോർക്കുമ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ പരോപകാരപ്രതിപത്തി എത്രമാത്രം ബലവത്തായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്ഥിരപ്രയത്നത്തിനു വേറെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഒന്നും വേണ്ട.

"സ്വദേശാഭിമാനവും അതുപോലെതന്നെ സ്വഭാഷാഭിമാനവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. 'അജ്ഞാനതിമിരാന്ധ'ന്മാരായിരുന്ന നാട്ടുകാരുടെ ചക്ഷുസ്സുകളെ 'ജ്ഞാനാഞ്ജനശലാക'കൊണ്ടു് ഉന്മീലനം ചെയ്യുന്നതിനും, അനാഥസ്ഥിതിയിലിരുന്ന നാട്ടുഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്ക

യും പരിഷ്കരിക്കയും ഉയൎത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിലും, അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമത്തിൻെറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതകാലത്തിൻെറയും പരമാവധി ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം.

"ഇതുകൂടാതെ വിനയം, മഹാമനസ്കത മുതലായ സൽഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ സവിശേഷം ശോഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സൎവ്വോല്ക്കൎഷങ്ങൾക്കും നിദാനമായിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്യസാധാരണമായ സ്വാശ്രയശീലം ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു."

അനന്യസാമാന്യമായ ഗുണഗണങ്ങളുടെ ഒരു വിളനിലമായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻെറ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളോരോന്നും എടുത്തു വിമൎശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, അദ്ദേഹം വിലോഭനീയങ്ങളായ സൽഗുണങ്ങളുടേയും ഒരു കേളീരംഗമായിരുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞു പിന്മാറുന്നതായിരിക്കും ഭേദം.

മഹാകവിയുടെ ഗൃഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് അധികമായൊന്നും കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ഒരഖണ്ഡബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നുവെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടു്; ഇതിന്നെതിരായി എഴുത്തച്ഛൻ വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം തൻെറ മകൾക്കുപദേശിച്ചതാണു് 'ചിന്താരത്ന'മെന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമെന്നും മറുപക്ഷക്കാർ വാദിക്കുന്നു. പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിലെ പല സംബോധനകളും രണ്ടാമത്തെ പക്ഷത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നുണ്ടു്.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY BANGALORE 20240

അദ്ദേഹം ആകൃതിയിൽ ഒരൊത്ത ആളായിരുന്നുവെന്നും അറുപതുവയസ്സിനുമേൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. പണ്ടേയ്ക്കു പണ്ടേയുള്ള കേട്ടുകേൾവിയായിരിക്കണം ഈ പ്രസ്താവത്തിന്നടിസ്ഥാനം. ലോകത്തിലെ പല മഹാന്മാരുടേയുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശവും ഏതാണ്ടദ്ദേഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെ തിരോഹിതമാവുകയാണുണ്ടായതു്.

എഴുത്തച്ഛൻ ഗന്ധർവ്വന്റെ അവതാരമാണെന്നുള്ള ഒരു വിശ്വാസം ജനസമുദായത്തിൽ രൂഢമൂലമായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വ്യാസശാപംകൊണ്ടോ മററോ ശൂദ്രനായി വന്നു ജനിച്ച ഒരു ഗന്ധർവ്വനാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കഥയും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ത്യക്കാർ വീരാരാധന ചെയ്യുന്നതിൽ കേൾവികേട്ടവരാണു്; പക്ഷേ, അതു പലപ്പോഴും അതിരുകടന്നു പോകുന്നുണ്ടെന്നും അസ്ഥാനത്തായിത്തീരുന്നുണ്ടു് എന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൽപ്രവൃത്തികളും വീരകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തവർക്കു് അവർ അമാനുഷികത്വം കല്പിക്കുന്നു. അവരെ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലല്ലാതെ സാധാരണമനുഷ്യന്മാരായി ഗണിപ്പാൻതന്നെ സാധിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതു മഹാനെ എടുത്തുനോക്കുകയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ആരുടെയെങ്കിലും ഒരവതാരമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. ഇതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു് അവകാശപ്പെട്ട മാന്യത നശിച്ചുപോകയും ആത്മവിശ്വാസവും ആത്മാഭിമാനവും കുറഞ്ഞുപോകയു

മാണ് ചെയ്യുന്നത്. പവിത്രപഠനംകൊണ്ട് ഒരു സമുദായത്തിന്നുണ്ടാകാനിടയുള്ള അഭ്യുന്നതിയേയും ഈ വിശ്വാസം നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു! എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃത്യങ്ങൾ അത്ഭുതാവഹങ്ങളായിരുന്നുവെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല. ജനസാമാന്യത്തിന്ന് അവ അമാനുഷങ്ങളായിത്തോന്നിയെന്നും വരാം. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനംചെയ്യേ കഴിയുവെന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

അദ്ധ്യാപകത്വവും കവിത്വവും വേണ്ടപോലെ വിനിയോഗിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ജനസമുദായത്തെ ഉൽകൃഷ്ട പഥത്തിലേയ്ക്കു നയിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇന്നത്തെ കവിയും അദ്ധ്യാപകനുമാണ് നാളത്തെ പൗരൻെറ നിർമ്മാതാവ്. മഹാഭാഗനായ എഴുത്തച്ഛന്ന് ഒരു ലോകഗുരുവിൻെറയും മഹാകവിയുടേയും നിലയ്ക്ക് കേരളീയജനസമുദായത്തിന്നു ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകൾ അവാച്യങ്ങളും അത്ഭുതാവഹങ്ങളുമാണ്! ആ മാംഗല്യമഞ്ജുളദീപം കേരളത്തിലെ തമോബാധയെ എത്രമാത്രം നീക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ആ ദിവ്യസംഗീതം എത്ര എത്ര ഹൃദയങ്ങളെ കുളിർപ്പിക്കുന്നു! ഇന്നും കേരളാന്തരീക്ഷത്തെ മുഖരിതവും പരിപാവനവുമാക്കുന്നത് ആ ആർഷഗാനങ്ങളാണ്. കവികൾ ആ മന്ദ്രഗംഭീരമായ സ്വർഗ്ഗീയഗാനങ്ങൾക്കാണ് പല്ലവി പാടേണ്ടത്; അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആ ഋഷിജീവിതത്തെയാണനുകരിക്കേണ്ടത്; തത്വജ്ഞാനികൾ ആ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണ് ചുഴിഞ്ഞുനോക്കേണ്ടത്. മോക്ഷേച്ഛുക്കൾ ആ പവി

ത്രപാദങ്ങളെയാണ് പിന്തുടരേണ്ടതു്! അഹോ! ആ പരിശുദ്ധജീവിതം എത്രമാത്രം വിലോഭനീയം!! എത്ര മാത്രം അനുകരണീയം!!

"സാനന്ദരൂപം സകലപ്രബോധ-
മാനന്ദദാനാമൃതപാരിജാതം!
മാനുഷ്യപത്മേഷു രവിസ്വരൂപം
പ്രണൌമി തുഞ്ചത്തെഴുമാര്യപാദം."

II

എഴുത്തച്ഛനും മലയാളഭാഷയും

മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവെന്നു് ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കപ്പെട്ട എഴുത്തച്ഛൻ, ആ പിതൃസ്ഥാനം ഏതു വിധത്തിലാണ് വഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജനനകാലത്തു് മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരുന്നുവെന്നുമാണു് നമുക്കു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതായുള്ളതു്. മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തിൻെറ (കൊല്ലവർഷം 300 മുതൽ 600 വരെയുള്ള കാലം) ആരംഭത്തിലാണ് 'രാമചരിതം,' 'രാമകഥാപ്പാട്ടു്' എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവമെന്നും 'നിരണത്തു' പണിക്കന്മാരുടെ 'ഭഗവൽഗീത,' 'ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം' തുടങ്ങിയുള്ള കൃതികൾ അതിൻെറ അന്ത്യഘട്ടത്തിലാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവവും അതിൻെറ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ചയും താഴെ

ച്ചേത്തിരിക്കുന്ന സൂക്തികളിൽനിന്നു് ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്.

"കാനനങ്കളിലരൻ കളിറുമായ്ക്കൂരിണിയായ്
കാൽനടക്കിയുമതമ്മിൽ വിളയാടിനടന്ന-
ന്നാനനം വടിവുള്ളാനവടിവായവതരി-
ത്താതിയേ, നല്ലവിനായകനെന്നോരമലനേ"
"ഇട്ടനചാപംകേളായിനിയിന്നു മുതലായ് മേൽ-
പട്ടണിക്കൊങ്കതങ്കം മങ്കയർ തങ്കളുള്ളിൽ [നാൡ
ഇട്ടമല്ലാതെ ചെന്നിട്ടിപ്പടി പുണർകിലൊക്കെ-
പ്പൊട്ടിനിൻ ചിരങ്കളെല്ലാം പൊടിയാകൻറരു-
ളിച്ചെയ്താൻ"

(രാമചരിതം)

* * *

"അരക്കർകുലം വേരറുക്കവേണമെൻറമരർകളും
അലൈക്കടലിൽ ചെൻറുമുറയിട്ടതും
ആഴിവർണ്ണനന്നരുളിച്ചെയ്തതും
മുനിവരൻെറ ഹോമകുണ്ഡം തന്നിൽനിന്നു
ദിവ്യനായകനുദയം ചെയ്തതും
ദശരഥൻ മകിഴ്ന്തു വാങ്ങിക്കൊണ്ടതും
കൊണ്ടുടൻ തൻ ഭാര്യമാൎക്കു പായസം കൊടുത്തതും
കുവലയത്തിൻ മങ്കമാർ ഭുജിത്തതും."

(രാമകഥാപ്പാട്ടു്)

* * *

മുനിവൊടഹങ്കാരാദികളെല്ലാം മുററവിചാരം
കൊണ്ടുകളഞ്ഞേ
കനിവൊടു ശമദമസന്തോഷാദികൾ കയ്ക്കൊണ്ടാ
രണതല്പരരായേ

അനുപമരാകിയ ഭൂദേവന്മാരവരേ മമ ദൈവത
മെന്നാൽ
മനസി നിനച്ചതു ചെയ്തുമുടിയ്ക്കാം മറയവരരു
ളാലിന്നിനിയെല്ലാം."

(കണ്ണശ്ശരാമായണം)

*　　*　　*

മേൽക്കാണിച്ച പാട്ടുകളിൽ 'രമചരിത'ത്തിലെ ഭാഷ മിക്കവാറും തമിഴാണെന്നുതന്നെ പറയാം, എന്നാൽ അതൊരു തമിഴ്ഗ്രന്ഥമാണെന്ന വാദം തമിഴരുടെ ഭാഷാഭിമാനദുർവ്വിജൃംഭണത്തിൻെറ ഫലമായുണ്ടായതാണെന്നും, അതു വാസ്തവത്തിൽ തമിഴും മലയാളവും പരസ്പരം വേർപിരിയുന്ന ഘട്ടത്തിൽ കൈരളിക്കു കിട്ടിയ ഒരമൂല്യനിധിയാണെന്നും ചരിത്രമർമ്മജ്ഞനും മഹാകവിയുമായ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ (എം. എ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എ. എസ്സ്.) അവർകൾ സയുക്തികം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'രാമചരിതാ'ദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും 'നിരണം കൃതി'കൾക്കും തമ്മിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി വലിയ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നിരണം കൃതികൾകൂടി ആധുനികമലയാളമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറവാൻ അവയിലെ ഭാഷാസ്വരൂപം സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തിലേതെന്നു പറയത്തക്കതായി പിന്നെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളതു് 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം' എന്ന ഒരു സാഹിത്യഗ്രന്ഥവും 'ലീലാതിലക'മെന്ന ഒരു ശാസ്ത്രപുസ്തകവുമാണു്. ഇവയിലെ ഭാഷാരീതിയും ആധുനികമല

യാളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണു് നില്ക്കുന്നതു്. നോക്കുക:

"തൂകം പൂന്തേൻ പരിമളഭരം നമ്പു-
 തോലും നടപ്പാൻ
മേവും കാവും പഥിയുഴറിനി തക്ക-
 ണ്ടിയ്ക്കു ചെൻറു്
ദേവം തസ്മിൻ തൊഴുതു വഴിമേൽ നിൻറു
 നേരേ നടന്നാൽ
ക്രൂവീടപ്പാൽ പഥി പനയനാർക്കാവു
 മംഗല്യകീർത്തേ."
"വേലപ്പെണ്ണിന്നഴക പൊഴിയും കണ്ണ-
 നെ പോരിൽ മാററാർ
മൂലത്തിന്നേ മുടിവിനൊരു മുക്കണ്ണ-
 നെപ്പുണ്യകീർത്തേ
വേരിച്ചൊല്ലാർമനസിജകയൽക്കണ്ണ-
 നെച്ചെൻറു നേരെ
കോരിക്കൈക്കൈപ്പുടനിരവിവമ്മാഖ്യ-
 വേണാടർകോനെ."

(ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം)

'ലീലാതിലക'ത്തിൽ ഉദാഹരണത്തിന്നായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളും ഈ ഭാഷാരീതിയിൽനിന്നു് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടവയല്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തെ ഭാഷാരീതിക്കു് ഇന്നത്തെ രീതിയുമായി ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ഭാഷാചരിത്രജ്ഞാനമില്ലാത്ത സാധാരണ വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു് അവ മലയാളമായിത്തന്നെ തോന്നുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ആധുനികമലയാളത്തിൻെറ ആരംഭാവസ്ഥയിൽ ആവിർഭവിച്ച രണ്ടു മഹാകവികൾ 'ചെറുശ്ശേരിയും' 'എഴുത്തച്ഛ'നുമാണ്. ഇവരിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ 'കൃഷ്ണഗാഥ' കേരള സാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയ ഒരനർഘരത്നംതന്നെയാണ്. ഇതിലെ ഭാഷാരീതി മദ്ധ്യമലയാളരീതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടും ആധുനികമലയാളത്തോടേററവും ചേൎന്നും ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിൽ സാൎവ്വത്രികമായി പഴയ ശൈലികളും, 'കഞ്ചൻ' 'അങ്കി' 'നണ്ണി' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായ പ്രാചീനപദങ്ങളും സുലഭമായി കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻെറ ഭാഷയ്ക്കാണ് അധുനാതനമലയാളത്തിൻെറ മാതൃകാഭൂതമായിത്തീരുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. എഴുത്തച്ഛനുശേഷം മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു പല പരിണാമങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നും സൎവ്വസമ്മതവും പ്രയോഗക്ഷമവും, മാതൃകാഭൂതവുമായിട്ടുള്ളതു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷതന്നെയാണ്. പ്രസ്തുത കവിയുടെ കാലത്തു് ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ സംസ്കൃതപ്രചുരമായ ഒരു ഭാഷാരീതിയും, തമിഴിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന മറെറാരു ഭാഷാരീതിയും ജാഗ്രത്തായുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഈ രീതിയെ ഒന്നിനേയും അനുകരിച്ചില്ല; പച്ചമലയാളത്തേയും സ്വീകരിച്ചില്ല; അദ്ദേഹം പ്രായോഗികവും, കേരളീയരുടെ അഭിരുചിയ്ക്കനുസരിച്ചതുമായ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ഏൎപ്പെടുത്തി. ആ രീതി ഇന്നും അനുകരണീയമായിത്തന്നെ പ്രോല്ലസിക്കുന്നു.

കൊല്ലവർഷം അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിന്നുശേഷം മലയാളഭാഷയിൽ ചില വിലക്ഷണസമ്പ്രദായങ്ങൾ കടന്നുകൂടി; സംസ്കൃതപ്രകൃതികളോടുകൂടി ദ്രാവിഡപ്രത്യയം ചേർത്തു സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ ദ്രാവിഡപ്രകൃതികളോടു് സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർത്തും ആവശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു വന്നു. 'ലീലാതിലക'ത്തിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ സമ്മതിച്ചു് "സന്ദർഭേ സംസ്കൃതീകൃതാ ച" എന്നു സൂത്രമെഴുതീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം' മുതലായ ഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കൂടി ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ കാണുന്നതിനാലും അന്നു് ഈ രീതിക്കു് വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നനുമാനിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടാവാനവകാശമില്ല. "മണ്ടന്തി പാന്ഥനിവഹാഃ പടിബന്ധപേട്യാ" "താപ്പൂട്ടയന്തിതകരാഃ കറികൊയ്സ്തശേഷാഃ" എന്നിങ്ങനെയുള്ള കോമാളിരൂപങ്ങൾ അക്കാലത്തെ കേരളസാഹിത്യലോകത്തിലെ 'വികൃതസന്താനങ്ങ'ളാണു്.

ഇങ്ങനെതന്നെ 'മണിപ്രവാള'ത്തിന്നും ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. "ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗൊ മണിപ്രവാളം" എന്ന ലീലാതിലകസൂത്രവ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്നു്, ഇന്നത്തെ മാതിരി ദ്രാവിഡപ്രത്യയങ്ങളോടു് ചേർന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളും, വെറും മലയാളപദങ്ങളും തമ്മിൽ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഭാഷ 'മണിപ്രവാള'മാകയില്ലെന്നും, സംസ്കൃതപ്രത്യയാന്തങ്ങളായ പദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും കൂടിച്ചേരുന്ന ഭാഷയേ മണിപ്രവാളമായിരുന്നുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. എഴു

ത്തച്ഛൻ ഈ രണ്ടു രീതിയും പ്രായോഗികവും, മലയാള ശൈലിക്കനുയോജ്യവുമല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉപേക്ഷിക്കുകയും പരിഷ്കൃതവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു പുതിയ രീതി ഏൎപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

പുതിയ ഒരക്ഷരമാല നിർമ്മിച്ചതാണ് ഭാഷാസംബന്ധമായദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലത്തു മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു വളരെ അകന്നു പരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും അക്ഷരമാല അന്നത്തെ ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടേടത്തോളം പൎയ്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽനിന്ന് അധികം വ്യത്യാസമില്ലാത്ത 'വട്ടെഴുത്ത്,' 'കോലെഴുത്ത്' എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുപയോഗിച്ചായിരുന്നു അന്ന് എഴുതിവന്നത്. 'അതിഖരം,' 'ഘോഷം' തുടങ്ങിയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ, സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ധാരാളമായെടുപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കും ആവശ്യമായി വന്നു. പക്ഷെ, അതിനുതക്ക അക്ഷരമാല ഇല്ലായിരുന്നുതാനും. ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ പരിഹാരത്തിന്നായി എഴുത്തച്ഛൻ സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയെ മുഴുവൻ സ്വീകരിക്കുകയും അവയെ എഴുതുവാൻ അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ലിപികളെ പരിഷ്കരിച്ച് ഒരു പുതിയതരം ലിപികൾ ഏൎപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. നാമിന്നും എഴുതിവരുന്നതു് ആ ലിപികളിലത്രെ.

അദ്ദേഹം ചെയ്ത മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം 'കിളിപ്പാട്ട്'രീതിയെ നിർമ്മിച്ചതാണ്. ഇതിൻെറ ആഗമത്തെക്കുറിച്ച് ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അടുത്ത

അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. വിപുലവും പരിഷ്കൃതവുമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒന്നാന്തരം അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു; എങ്കിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെ അനുകരിക്കയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. മഹാകവി തൻെറ കവനകലയെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ പല തരത്തിലുള്ള ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾതന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. സംഗീതാനുസാരികളായ ആ വൃത്തങ്ങൾ തന്നെയാണു് ഭക്തിരസപ്രധാനമായ സരസ്വതീപ്രവാഹത്തിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും പററുന്നതു്. കൈരളിക്കനുയോജ്യങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും കേരളീയക്കു് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ മറക്കുവാൻ പാടില്ല; തീർച്ചതന്നെ. ദേശഭക്തനായ മഹാകവി 'വള്ളത്തോളും' അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുഗാമികളും ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുന്നതു് ആശ്വാസജനകംതന്നെ.

തർജ്ജമയുടെ മാതൃക നിർമ്മിച്ചതാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇനിയത്തെ പരിഷ്കാരം. ഇന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതിക്കുകൂടി കൈരളി ഭാഷാന്തരങ്ങൾക്കു് സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പിന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പററി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പരിഷ്കാരം ആവശ്യമുള്ള ഏതൊരു ഭാഷയ്ക്കും അന്യഭാഷകളുടെ ഹസ്താവലംബം ആവശ്യമാണു്. മിക്കവാറും പരിഷ്കൃതഭാഷകളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം വെളിപ്പെടും; എന്നാൽ അന്യഭാഷകളുടെ സഹാ

യം അനാശാസ്യമായ രീതിയിൽ അപേക്ഷിക്കുമ്പോഴാണു് ആഭാസമായിത്തീരുന്നതു്. പ്രസ്തുത കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിവൎത്തനരീതി സൎവ്വോപരി ശ്ലാഘ്യമായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചും അടുത്തൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാകയാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഭാരതീയർ പ്രകൃത്യാ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിലാണു് സംതൃപ്തിപ്പെടുന്നതു്. ശുഷ്കമായ ഭൌതികജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഒരു ഹൈന്ദവഹൃദയത്തിന്നു സമാധാനം കിട്ടുന്നതല്ല. മതത്തിലാണു് ഒരു ഹിന്ദുവിൻെറ സകല കൃത്യങ്ങളും പൎയ്യവസാനിക്കുന്നതു്. മോക്ഷം അയാളുടെ സങ്കേതവും, കൃത്യങ്ങൾ അതിൻെറ സാധകോപായങ്ങളുമാണു്. ഈ ഹൈന്ദവാദൎശം എഴുത്തച്ഛന്റെ കവനകലയിൽ സൎവ്വോപരി വിളങ്ങിക്കാണുന്നുണ്ടു്. കലാവിദ്യ പരിപൂൎണ്ണമായി ഇല്ലെങ്കിലും, ആദൎശശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ കവിതയെയായിരിക്കും ആദൎശവിഹീനവും കലാപരിപൂൎണ്ണവുമായ കവിതയേക്കാൾ ഒരു ഹിന്ദുഹൃദയം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പററി കാവ്യമീമാംസകന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായി രണ്ടുവിധം അഭിപ്രായക്കാരെയാണു് കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഒരുതരക്കാർ കവിത കവിതയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണെന്നും, അതു വേറൊരുദ്ദേശ്യത്തിന്നും കീഴടങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരാണു്; മററെ കക്ഷിക്കാരാവട്ടെ കേവലം രസപ്രദാനം മാത്രമാണു് കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ അതത്ര സ്തുത്യൎഹമായ ഒരു കലാവിദ്യതന്നെയല്ലെന്നും, മനുഷ്യനെ ഉൽകൃഷ്ടമാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന

തിന്നുകൂടി അതിന്നു ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വാദിക്കുന്നു. കാന്താസമാനം സരസമായി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്ന കവിതയെത്തന്നെയായിരിക്കും എന്നെന്നും അത്യുൽകൃഷ്ടമായി ഗണിക്കുക. പ്രസ്തുത മഹാകവിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ഇപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളവയാണു്. ഈ വക സംഗതികൾകൊണ്ടു് തന്നെയായിരിക്കണം എഴുത്തച്ഛൻ കവികൾക്കു് എന്നെന്നേയ്ക്കും മാതൃകാഭൂതനും, മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവും ആയിത്തീൎന്നതു്.

III

കിളിപ്പാട്ടു്

മലയാളസാഹിത്യാരാമത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാൎക്കു് അവിടെ കളകൂജനംചെയ്തു് അങ്ങുമിങ്ങും സ്വച്ഛന്ദം തത്തിപ്പാറിനടക്കുന്ന 'രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി'യെ കാണാവുന്നതാണു്. പ്രകൃതിസുഭഗയും ആ മഹാഗുരുവിൻെറ സന്ദേശഹാരിണിയുമായ ഈ പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ചു് നമുക്കിവിടെ അന്വേഷിക്കാം.

"നവം നവം പ്രീതിരഹോ കരോതി" എന്നു മഹാകവി മാഘൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണു്; ലോകത്തിന്നെപ്പോഴും പുതുമയിലാണഭിരുചി കാണുന്നതു്. ചൎവ്വിതചൎവ്വണം ചെയ്യുന്നതിൽ ആൎക്കും അത്ര രസം തോന്നാറില്ല. 'നിരണംപണിക്കന്മാ'രുടെ ആ പഴയ 'കെട്ടുപാടൊ' 'ചെറുശ്ശേരി'യുടെ ഇഴഞ്ഞ മട്ടൊ ഉല്പതിഷ്ണുവായ എഴുത്തച്ഛന്നു് അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലാ

യിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയ്ക്കൊത്തയും അനുയോജ്യമായ 'കിളിപ്പാട്ടെ'ന്ന ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചു് ആ വഴിക്കു തൻെറ കവിതാകാമിനിയെ മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കാൻ തുനിഞ്ഞതാണെന്നനുമാനിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടാവാൻ വഴിഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

പല മഹാന്മാരുടേയും ജീവചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അന്ധമായ അനുകരണഭ്രമത്തിൽനിന്നല്ല അവക്കു വിജയമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും ഓരോരുത്തർക്കും പ്രകൃതിദത്തമായുള്ള പ്രത്യേകതയ്ക്കനുസരിച്ചു് സ്വതന്ത്ര പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഏപ്പെട്ടു പ്രവത്തിക്കുന്നതിലാണു് അവരുടെ വിജയം പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിട്ടുള്ളതെന്നും തെളിയുന്നതാണു്. മഹാന്മാർ പരിതഃസ്ഥിതികളെ പയ്യവേക്ഷണം ചെയ്തു തദനുസൃതമായ രീതിയിൽ പ്രവത്തിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവരാകയാൽ അനാശാസ്യമായ ഗതാനുഗതികത്വത്തിൽ ഭ്രമിക്കാതെ നവംനവങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവത്തിച്ചു വിജയം നേടുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കാലിന്മേൽ നില്ക്കുവാൻ കെല്പില്ലാത്തവക്കാണല്ലൊ മിക്കപ്പോഴും അന്യനെ അനുഗമിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. 'എഴുത്തച്ഛ'നെപ്പോലെതന്നെ 'നിരണത്തു പണിക്കന്മാർ,' 'ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി,' 'കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ' എന്നീ മഹാന്മാരുടെ കവിതകൾ പരിശോധിക്കയാണെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രമാർഗ്ഗങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിക്കുന്നതിലും, പുതുമയിലുള്ള പൊ

തുജനപ്രീതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവത്തിക്കുന്നതിലും അവക്കുള്ള അന്യാദൃശമായ സാമത്ഥ്യവും അഭിരുചിയും ധാരാളം വെളിപ്പെടുന്നതാണു്.

തൻെറ കവിതയെ ഒരു കിളിയുടേതാണെന്നു പറഞ്ഞു താൻ ഒരു തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതാണല്ലൊ 'എഴുത്തച്ഛൻ' കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായം. ഇതങ്ങനേതന്നെ അദ്ദേഹം ആദ്യമായിക്കണ്ടുപിടിച്ചു് ഏൎപ്പെടുത്തിയ ഒരു പന്ഥാവായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളൊ തമിഴിലെ ചില പാട്ടുകളൊ അദ്ദേഹത്തിന്നിതിൽ മാൎഗ്ഗപ്രദൎശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം.

ഇങ്ങനേതന്നെ കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂൎവ്വരൂപങ്ങളെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം; അതല്ലാതെ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണത്തിന്നു് തുനിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും അതിന്നുവേണ്ട സകല സാമഗ്രികളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിലങ്ങോട്ടു വന്നു നിരന്നു നിന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലുള്ള ദയനീയമായ അജ്ഞതയെയത്രേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്വന്തംവകയായി അനേകം വൃത്തങ്ങളുണ്ടു്; അവയിൽ ചില വൃത്തങ്ങൾ ആൎയ്യന്മാർ സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കെടുത്തിട്ടുകൂടിയുണ്ടു്. മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ, കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങളുടെ പൂൎവ്വരൂപങ്ങൾ കാണ്മാൻ കഴിയുന്നതാണു്. നോക്കുക:

"നലമിലക മങ്കതൻ തന്നെ മന്നോർ തൊഴും
നരപതി വിളിച്ചു നീ ചെൻറു കേളെന്തു നിൻ
വെലമതികമുള്ള തന്നോട താരത്തെയും
വിരവൊട കവൻകൊണ്ടിങ്ങനെ ചെഞ്ചെമ്മെ

മലിവുമുരപെററ വെന്തുക്കളും മക്കളും
വലിയ പടയാളിമാരും പടക്കോപ്പുമാ-
യുലകിടയിലങ്കയിൽ പൂക്കിരുന്നൊക്കവെ-
ന്നറുതി പറവാനുമായ് നീളുവാണാൾ ചൊല്ലാ."

(രാമചരിതം)

"പരമപുരുഷൻ മഹാമായതൻ വൈഭവം
പറകയുമനാരതം കേൾക്കയും ചെയ്തിലോ".

(കിളിപ്പാട്ട്, എഴുത്തച്ഛൻ)

ഇതിൽ രാമചരിതത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ച ഭാഗവും എഴുത്തച്ഛൻ പലേടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള 'മണികാഞ്ചി' വൃത്തവും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ രാമചരിതത്തിലെ ആ വൃത്തത്തിൻെറ ഒരു പരിണാമം മാത്രമാണ് 'മണികാഞ്ചി'യെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഇങ്ങനെതന്നെ എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലത്തു സുപ്രസിദ്ധമായ 'കേക'യായിത്തീരുന്നതു 'രാമചരിത'ത്തിലും 'രാമകഥാപ്പാട്ടി'ലും കാണുന്ന ചില വൃത്തങ്ങളാണ്. നോക്കുക:

"എഴിനുമുളകടപ്പാനിയന്തിരപ്പാലം ചുററും
കീഴറുമവനിതന്താൽ കേവലം പകയോരെല്ലാം
കോഴയററു കിഴക്കിൻ കോപുരം കാപ്പാൻ നില്പ-
തുഴിയെ കലയ്ക്കാം വീരരൊരുപതിനായിരംകാണ്"

(രാമചരിതം)

"മകിഴ്ന്തുടൻ മകിഴ്ചനമ്പാൽ മന്തിരി സുമന്ത്രൻ
ചൊല്ലെ-
പ്പുകഴ്ന്തുകൊണ്ടരുളിച്ചെയ്താൻ പുതൽവരികിനിയു-
ണ്ടാനാൽ
ഇകഴ്ന്തിടാരരചരെന്നെയിനിയരനരുളിനാലെ
നികഴ്ന്തിതുവിനകളെല്ലാം നെടുകമാറഞ്ചിയെൻറാൻ."

(രാമകഥാപ്പാട്ട്)

"രാവണഭഗിനിയും രോദനംചെയ്തു പിന്നെ
രാവണനോടു പറഞ്ഞീടുവാൻ നടകൊണ്ടാൾ
സാക്ഷാലഞ്ജനശൈലംപോലെ ശൂർപ്പണഖയും
രാക്ഷസരാജൻ മുമ്പിൽ വീണുടൻ മുറയിട്ടാൾ"

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

കിളിപ്പാട്ടിലെ പല വൃത്തങ്ങളുടേയും ആഗമം പഴയ പാട്ടുകൾ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചാൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല.

ചിലതു് അല്പാല്പം ഭേദഗതി ചെയ്തു സ്വീകരിച്ചവയും മററുചിലതു് അങ്ങനെതന്നെ എടുത്തവയുമായിരിക്കും. എഴുത്തച്ഛനു തമിഴ്സാഹിത്യത്തോടുള്ള ഇടപഴക്കവും വൃത്തസ്വീകരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചിരിക്കണം. 'പൈങ്കിളിക്കണ്ണി,' 'പരാപരക്കണ്ണി' മുതലായ വൃത്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം വൃത്തബന്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രസിദ്ധവുമാണല്ലോ.

ഇനി അദ്ദേഹം താലോലിക്കുന്ന 'പൈങ്കിളി' ഏതാണെന്നാണു് ഇവിടെ ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. കവി കഥ പറവാൻ ഒരു കിളിയെ വിളിക്കുന്നതെന്തിനു്? അദ്ദേ

ഹത്തിന്നു് ഈ കൂട്ടകാരിയുടെ ആവശ്യമെന്തു്? എന്നൊക്കെ തുഞ്ചൻെറ കവിത വായിക്കുന്നവൎക്കെല്ലാം ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്. പക്ഷെ, ഇതിന്നൊരു ശരിയായ ഉത്തരം കൊടുപ്പാൻ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാൎക്കാൎക്കും തന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കിട്ടിയേടത്തോളമുള്ള തെളിവുകളേയും, അഭിപ്രായങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചു് അവയിൽ അവനവൻെറ യുക്തിക്കും അഭിപ്രായത്തിനും അടുപ്പമുള്ളവയോടു യോജിക്കയെന്നല്ലാതെ കാൎയ്യത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ ഏതുവിധമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാൎക്കു ഗത്യന്തരവുമില്ലല്ലൊ.

'പൈങ്കിളി'യുടെ ആഗമത്തെപ്പററി പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും പലവിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളാണു് പുറപ്പെടുവിച്ചുകാണുന്നതു്. ഇവയുടെ സാധുത്വാസാധുത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമുക്കും കുറഞ്ഞൊന്നു പൎയ്യാലോചിക്കാം:

1\. സരസ്വതീദേവിയുടെ കൈയിൽ ഒരു തത്തയുണ്ടല്ലൊ. അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് കവി പലപ്പോഴും കഥ പറയേണ്ട സമയത്തു പൈങ്കിളിയെ വിളിക്കുന്നതു്. സരസ്വതീദേവിയുടെ കിളിയാണു് കവിത പാടുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ വായനക്കാർ ആ കവിതയ്ക്കുള്ള ദോഷമൊന്നും കാണുകയില്ല. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി കവി സരസ്വതിയുടെ കൈയിലുള്ള ശുകത്തെ വിളിക്കുന്നതാണെന്നാണു് ഒരു പക്ഷമുള്ളതു്.

പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ വിവൎത്തനം ചെയ്വാൻ തനിക്കധികാരമില്ലെന്നു് എഴുത്തച്ഛനു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിൻെറ പരിഹാരമാൎഗ്ഗമായി അദ്ദേഹം സരസ്വതീഹസ്തസ്ഥിതയായ പൈങ്കിളിയെ പിടികൂടിയതാണെന്നുമുള്ള മറെറാരു പക്ഷവുമുണ്ടു്.

ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പ്രാബല്യത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിനീതാഗ്രഗണ്യനും, പരമഭക്തനുമായ എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ വായനക്കാർ മുഴുവൻ കവിത തൻേറതല്ലെന്നും, അതൊരു പൈങ്കിളിയുടേതാണെന്നും ധരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രയും ജഡബുദ്ധികളാണെന്നു ധരിച്ചുവെന്നു് ഒരിക്കലും ഊഹിപ്പാൻ വയ്യ. തത്താദൃശമായ ഒരൗദ്ധത്യമോ, അവഹേളനബുദ്ധിയോ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടെന്നു് ആ പരിശുദ്ധസാഹിത്യത്തോടിടപഴകീട്ടുള്ളവൎക്കാൎക്കുംതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കയുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും സ്വീകാൎയ്യകോടിയിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വാഗ്ദേവതയായ സരസ്വതിയുടെ കൈയിലെ തത്തയാണതെന്ന ഗൗരവം അദ്ദേഹത്തെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാനും വയ്യ. എന്നാൽ ഇഷ്ടദേവതകളെ സ്തുതിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു കൈയും കണക്കുമില്ലാത്ത എഴുത്തച്ഛൻ പൈങ്കിളിയെ താലോലിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലെങ്കിലും ആ സംഗതി വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനത്തെ പ്രകരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകളിൽ വളരെ സുലഭങ്ങളായിട്ടുകൂടി, സരസ്വതി

യുടെ കൈയിലെ ശുകമാണതെന്നു് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പിടിച്ച കിളി സരസ്വതിയുടേതല്ല; തീർച്ചതന്നെ.

2. എഴുത്തച്ഛനു് ഭഗവാൻ ശുകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടാണു് ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, ആ വാസ്തവത്തെ കാണിപ്പാനായോ, അഥവാ അതിനെ അനുസ്മരിച്ചോ അദ്ദേഹം ശുകത്തെക്കൊണ്ടുതന്നെ ജ്ഞാനോപദേശങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുന്നുവെന്നുമാണു് വേറൊരഭിപ്രായമുള്ളതു്. ഈ ഐതിഹ്യം കേവലം ശരിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളാവുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം നമുക്കതിനു പ്രതികൂലങ്ങളായ തെളിവുകളൊന്നും കിട്ടാത്തതുതന്നെ.

3. അറം തൊട്ടുള്ള കവിതാദോഷങ്ങൾ കവിയെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാനാണു് ഒരു കിളിയേപ്പിടിച്ചു നടുക്കിട്ടുന്നതെന്നാണു് പിന്നെയൊരു പക്ഷമുള്ളതു്. കവികൾക്കു് 'അറം' വരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ യുക്തിഭംഗമൊന്നും കാണുന്നില്ല. "വിധിക്കു വാഗ്ദേവിയധീന"യാണെന്ന കാര്യം സാധാരണക്കാരുടെ സംഗതികളിൽത്തന്നെ വളരെ ശരിയായിക്കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, വശ്യവാക്കുകളും സാത്വികബുദ്ധികളുമായുള്ള മഹാകവികളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു വളരെ അർത്ഥവത്താകുമെന്നതിന്നു് യാതൊരു സംശയവുമില്ല; പക്ഷെ അതിൻെറ പരിഹാരമാൎഗ്ഗത്തെപ്പററി പറയുന്ന യുക്തിയാണു് വിശ്വസിപ്പാൻ വയ്യാതിരിക്കുന്നതു്. 'അറം' കവിയെ ബാധിക്കയില്ലെ

ങ്കിൽ പിന്നെ ബാധിക്കേണ്ടതു് കിളിയെയാണല്ലോ. തൻെറ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം ന്യായമായി താൻതന്നെയ നുഭവിക്കേണ്ടതായിരിക്കെ, അതൊരു പാവപ്പെട്ട പൈ ങ്കിളിയുടെ തലയിൽ ചുമത്തുവാൻ പരമഭക്തനും പരി പാവനചരിതനുമായ എഴുത്തച്ഛൻ വിചാരിച്ചുവെന്നു കരുതുന്നതുതന്നെ നാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ നേരെ ചെയ്യുന്ന വലിയൊരപരാധമായി വേണം വിചാരിപ്പാൻ. തത്താ ദൃശമായ ഒരു ഭീരുത്വമോ ദൌഷ്ട്യമോ പ്രസ്തുത മഹാക വിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് വിചാരിപ്പാനൊരുവിധത്തിലും നിവൃത്തിയില്ല. എഴുത്തച്ഛൻെറ പൈങ്കിളി കേവലം ഭാവനാസൃഷ്ടമായ ഒന്നാണെന്നും അതിന്റെ സ്വീകരണം 'അറ'ത്തിൻെറ പരിഹാരമാൎഗ്ഗമായിത്തീരുമെന്നും വരിക യാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ആക്ഷേപം വാദ ത്തിന്നു വഴിയുമില്ല.

4. തമിഴിലെ 'പൈങ്കിളിക്കണ്ണി,' 'പരാപരക്ക ണ്ണി' എന്നീ വൃത്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണു് എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടു വൃത്തങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചതെന്നും, തന്മൂലം അദ്ദേ ഹത്തിൻെറ കവിതകൾ 'കിളിപ്പാട്ടു'കളായതാണെന്നും ചിലൎക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു വ ലിയ യുക്തിയുള്ളതായിത്തോന്നുന്നില്ല; അദ്ദേഹം പൈ ങ്കിളിയെ വിളിക്കുന്ന രീതിയും, അതിനോടു് പഞ്ചസാര, പാൽ, പഴം മുതലായതു വന്നു ഭക്ഷിപ്പാൻ ക്ഷണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും മററും ഈ പക്ഷത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതു് ദുസ്സാധമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു.

5. പുരാണകഥനം ചെയ്യുന്നതു സാധാരണയായി 'ശുകബ്രഹ്മഷി'യാണല്ലൊ. പരമതത്വജ്ഞാനിയും ജീവന്മുക്തനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്നു പൌരാണികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയായി കഥ പറവാൻ ഒരു ശുകത്തിനേത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചുവെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായം കുറെ ശിഥിലമാണെന്നുതന്നെ വേണം പറവാൻ. 'ശുകം' എന്ന ആ രണ്ടക്ഷരത്തിലെ സാമ്യം ശുകബ്രഹ്മർഷിയുടെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ഒരു ശുകപക്ഷിയെ പിടികൂടുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിയും തോന്നുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കഥ പറയുന്നതു് എഴുത്തച്ഛനും, വക്താവായി വേറൊരു ജീവിയെ കല്പിക്ക മാത്രവുമാണല്ലൊ ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മഷിയെത്തന്നെ ഇവിടെ കിട്ടിയേ കഴിയുവെന്നില്ലെന്നു വരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് ശുകനെത്തന്നെ കഥപറയുന്ന ആളാക്കുന്നതിൽ ഈ ഭക്തകവിക്കു വിരോധമുണ്ടാവാൻ അവകാശവുമില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ കുറെ യുക്തിയുണ്ടുതാനും. ഇനി അതിന്നു വിരോധമുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ശുകമഹഷിയുടെ അനന്തരാവകാശികളായ ഏതെങ്കിലും ബ്രഹ്മഷികളെ പിടികൂടാമായിരുന്നു. അതൊന്നും ചെയ്യാതെ സഹൃദയാഗ്രേസരനും ധന്യധന്യനീയനുമായ മഹാകവി 'ശുക'ശബ്ദത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു ബ്രഹ്മഷിക്കു പകരം ഒരു പൈങ്കിളിയേയാണു് പിടികൂടിയതെന്നു പറയുന്നതു വലിയ സാഹസമെന്നേ പറയേണ്ടു.

6. തൻെറ ഗാനങ്ങളുടെ മാധുര്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, അതിൽ തനിക്കുള്ള അസാമത്ഥ്യത്തെ ഗോപനം ചെയ്യുന്നതിന്നുമാണ് അദ്ദേഹം തൻെറ കവിതയെ കിളിപ്പാട്ടായി സംഭാവനം ചെയ്യുന്നതെന്നാണ് പിന്നെയൊരുപക്ഷമുള്ളതു്.

എഴുത്തച്ഛനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേവലം നിരത്ഥങ്ങളാണ്. തൻെറ ഗാനങ്ങൾ അത്രയ്ക്കുമാത്രം രസനിഷ്യന്ദികളാണെന്നദ്ദേഹത്തിന്നഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നോ, കിളിയുടെ പാട്ടാണെന്നു സംഭാവനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതിൻെറ കത്തൃത്വവും തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളും തനിക്കു ബാധകമാകയില്ലെന്നദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരിക്കുമെന്നോ ഊഹിപ്പാൻ അശേഷവും യുക്തികാണുന്നില്ല.

7. "കഥ പറയുന്ന രീതിയിലുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ (Narrative poetry) പ്രായേണ കവികൾ തങ്ങളുടെ ആത്മാംശത്തെ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും ദൂരെ നിത്തുന്നതു സ്പൃഹണീയംതന്നെ; 'അവിശ്വാസശക്തിയുടെ താല്കാലികനിവൃത്തി'ക്ക് (Temporary Suspension of the faculty of disbelief) ഇതു സഹായമായിത്തീരുന്നതു പ്രത്യേകിച്ചും പുരാണേതിഹാസകഥാകഥനത്തിലാണ്. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അനുഭവസ്ഥന്മാരായ വല്ലവരെക്കൊണ്ടുമോ, അകൃത്രിമസ്വഭാവികളെക്കൊണ്ടുമോ കഥകൾ പറയിക്കുന്നതു് എല്ലാ സാഹിത്യത്തിലും എല്ലാ കാലത്തും ഉള്ള ഒരു കൌശലമാണ്.

വേതാളങ്ങളും സാലഭഞ്ജികകളും ശുകങ്ങൾതന്നെയും കഥകൾ പറയുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴും സംസ്കൃതവും നല്ലവണ്ണം അറിവുണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛന്നുതന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. നന്ദനം മുതലായ ദിക്കുകളിലും ദിവ്യലോകങ്ങളിലും മററും യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ച് അനേകം സംഗതികൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരുത്തമപത്രിയായ ശുകത്തെക്കൊണ്ടു കഥകൾ പറയിച്ചതിൻെറ ഏകദേശം (?) ഇതായിരിക്കും."

ഇതാണ് പിന്നെയുള്ള ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം. പുതിയ ഒരു മട്ടിൽ പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ ഇതിന്നു് ഒന്നാമതായിച്ചേർത്ത അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന് ഒരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ സിദ്ധാന്തത്തിൻെറ ദൗർബ്ബല്യത്തെ അവിടെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ലല്ലോ. കാര്യം ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽക്കൂടി തൻെറ ആത്മാംശം മറയ്ക്കുന്നതിന്നു് എഴുത്തച്ഛന്നു് ഒരു പൈങ്കിളിയെത്തന്നെ പിടികൂടിയേ കഴിയുവെന്നുണ്ടോ? എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടിയും ഈ സിദ്ധാന്തകാരൻ പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല.

പൈങ്കിളിയുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ച് എത്രയധികം അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നാലും അതിൻെറ കളാലാപമാധുര്യത്തെപ്പററി ആർക്കുംതന്നെ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. എത്രമാത്രം അനർഘമായ അക്ഷയനിക്ഷേപങ്ങളാണു് ഈ പൈങ്കിളിമൂലം കൈരളീദേവിക്കു കരസ്ഥമായിട്ടുള്ളതു്! രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി പ

ഞ്ചമരാഗത്തിൽ പാടീട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണ് ഇന്നും കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നതു്! അതിൻെറ ദിവ്യമംഗളധ്വനിയത്രെ ഇന്നും ഓരോ കേരളീയഗൃഹത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതു്! ആ നാദശ്രവണത്തിൽ ആരുടെ കരളും അലിഞ്ഞുപോകുന്നു! ആരുടെ ശിരസ്സും നമ്രമാകുന്നു!

തുഞ്ചത്താചാൎയ്യരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഏതാണ്ടു് മുന്നൂറു കൊല്ലത്തോളമായി. അതിൽപ്പിന്നെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ പല മാററങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ടു്; കേരളത്തിൽ പല മഹാകവികളും ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്. ലോകാതിഗമായ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും, അതിരററ പാണ്ഡിത്യത്താലും ബഹുജനപ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭൂതന്മാരായ ഏതാനും വാഗ്ജാലികന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. അവ്യാഹതമായ വാസനാബലംകൊണ്ടും അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താലും സഹൃദയന്മാരുടെ സ്നേഹഭാജനങ്ങളായിത്തീൎന്ന മഹാകവികളും ഇവിടെ ദുർല്ലഭമല്ല; അഗാധമായ ആലോചനയാലും അതിദീപ്രമായ വാസനനിമിത്തവും പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളെ കമനീയകണ്ഠത്തോടുകൂടി എടുത്തു പാടുവാൻ സാധിച്ച ദിവ്യവാക്കുകളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ലോകഗുരുവായ എഴുത്തച്ഛന്റെ പൈങ്കിളിയെ അനുകരിച്ചു പാടുന്നതിന്നു മറെറാരു കമനീയകണ്ഠവും ഇതുവരെയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീൎച്ച തന്നെ! അത്രയ്ക്കും മഹനീയമായ ഒന്നാണ് ആ ആർഷസംഗീതം!!

IV

തർജ്ജമ

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ മിക്കവാറും തർജ്ജമകളാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തർജ്ജമരീതിയെ പരിശോധിക്കേണ്ടതു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ കൃത്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും അവയുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്നു് അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകുന്നതു സൎവ്വഥാ ആവശ്യമാകുന്നു. ബാല്യദശയിലിരിക്കുന്ന ഭാഷകൾക്കു് ഇതു പ്രത്യേകിച്ചും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണു്; എന്നാൽ വിവേകപൂൎവ്വം വിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ ഭാഷാപോഷണത്തിന്നുതകുന്നുള്ളു. സ്വതന്ത്രമായെഴുതുവാൻ കെല്പില്ലാത്തവരിൽ പലരും പുസ്തകങ്ങൾ തൎജ്ജമചെയ്തു കവിയശസ്സു കൈക്കലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു നല്ലതുതന്നെ; പക്ഷെ, ഗ്രന്ഥനിൎമ്മിതിയേക്കാൾ സുഗമമാണിതെന്നു കരുതുന്നതാണു് മഹാ അബദ്ധമായിട്ടുള്ളതു്. കവിഹൃദയം മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിനെ ശരിക്കു് അന്യഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനുംതക്ക പാണ്ഡിത്യം നേടുകയും, ഓരോ ഭാഷയ്ക്കും സമുദായത്തിന്നും പ്രത്യേകമായുള്ള അലങ്കാരശൈലികളും ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി വിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭാഷയിലും യഥോചിതം അവയെ നിൎമ്മിക്കുവാനും തക്ക സാമൎത്ഥ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതു് അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളല്ല. ഈ വക സംഗതികളൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന തൎജ്ജമകളും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ധാരാളമാണു്. വൃത്താനുവൃത്തമായും പദാ

നുപദമായും ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമകൾക്ക് ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ മറെറാരു വിധത്തിൽ ദോഷവും വരുവാനുണ്ട്. സംസ്കൃതം മുതലായ പരിഷ്കൃതഭാഷകളിൽ നിന്നു വൃത്താനുവൃത്തമായും മററും മലയാളത്തെപ്പോലുള്ള ഭാഷകളിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ മൂലത്തിലെ ആശയം അടക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതിനാൽ, വിവർത്തകന്മാർക്കു പല 'മരണവികൃതി'കളും കാണിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്വതന്ത്ര തർജ്ജമകളാണ് മിക്കപ്പോഴും ഇത്തരം തർജ്ജമകളേക്കാൾ ഭാഷാപോഷണത്തിന്നധികം ഉപകരിക്കുക.

എഴുത്തച്ഛൻെറ തർജ്ജമ മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. തനിക്കു പ്രത്യേകമായി സ്വാരസ്യം കൊണ്ടുവരുവാൻ വഴിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ അദ്ദേഹം മൂലത്തിന്നു വളരെ ശരിയായ തർജ്ജമതന്നെയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്; എന്നാൽ കവി സാധാരണമായ മനോധർമ്മം പ്രകടിപ്പിപ്പാൻ അല്പമൊരിടം കിട്ടിയാൽ പ്രസ്തുത മഹാകവി ആ സന്ദർഭത്തെ വെറുതെ കളവാൻ ഒരിക്കലും ഇടവരുത്തുകയില്ല. നോക്കുക:

"അഗണിതഗുണമപ്രമേയമാദ്യം
സകലജഗൽസ്ഥിതിസംയമാദിഹേതും
ഉപരമപരമം പരാത്മഭൂതം
വരദമഹം പ്രണതോസ്മി രാമചന്ദ്രം"

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം)

"അഗണ്യഗുണമാദ്യമവ്യയമപ്രമേയ-
മഖിലജഗൽ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരമൂലം

പരമം പരാപരമാനന്ദം പരാത്മാനം
വരദമഹം പ്രണതോസ്മി സന്തതം രാമം."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്)

"കൈലാസാഗ്രേ കദാചിൽ രവിശതവിമലേ
മന്ദിരേ രത്നപീഠേ
സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിനയനമഭയം
സേവിതം സിദ്ധസംഘൈഃ
ദേവീ വാമാങ്കസംസ്ഥാ ഗിരിവരതനയാ
പാർവ്വതീ ഭക്തിനമ്രാ
പ്രാഹേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
വാക്യമാനന്ദകന്ദം."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം)

"കൈലാസാചലേ സൂര്യ്യകോടിശോഭിതേ വിമ-
ലാലയേ രത്നപീഠേ സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം
ഫാലലോചനം മുനിസിദ്ധദേവാദിസേവ്യം
നീലലോഹിതം നിജഭർത്താരം വിശ്വേശ്വരം
വന്ദിച്ചു വാമോത്സംഗേ വാഴുന്ന ഭഗവതി
സുന്ദരി ഹൈമവതി ചോദിച്ചു ഭക്തിയോടെ."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്)

മേല്പ്പറഞ്ഞിച്ച രണ്ടുദാഹരണങ്ങളും മൂലത്തിൽനിന്നു് ഒട്ടും ഭേദം വരുത്താത്തവയാണ്. ഇവിടെ വലിയ ഒരു രാസികൃമൊന്നും വിവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കയില്ല; എന്നാൽ കവി കർമ്മമർമ്മജ്ഞനായ അദ്ദേഹം തൻെറ മനോധർമ്മം കാണിപ്പാൻ കിട്ടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളെ എങ്ങനെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. ശ്രീരാമനോടു മിക്കവാറും പരാജയപ്പെട്ട

കഴിഞ്ഞ രാവണൻ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കുംഭകർണ്ണനെ ഉണർത്തുവാനായി ഭൃത്യന്മാരെ നിയോഗിക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്:

"* * *

ഇത്യുക്താസ്തേ മഹാകായാ-
സ്തൂർണ്ണം ഗത്വാതു യത്നതഃ
വിബോദ്ധ്യ കുംഭശ്രവണം
നിന്യൂ രാവണസന്നിധിം."

(രാമായണം മൂലം)

"രാക്ഷസരാജ നിയോഗേന ചൊന്നാരോ
രാക്ഷസരെല്ലാമൊരുമ്പെട്ടുണർത്തുവാൻ
ആനകദുന്ദുഭി മുഖ്യ വാദ്യങ്ങളു-
മാന തേർ കാലാൾ കുതിരപ്പടകളും
കുംഭകർണ്ണോരസി പാഞ്ഞുമാർത്തും ജഗൽ-
കമ്പം വരുത്തിനാരെന്തൊരു വിസ്മയം
കുംഭസഹസ്രം ജലം ചൊരിഞ്ഞീടിനാർ
'കുംഭകർണ്ണ'ശ്രവണാന്തരേ പിന്നെയും
കുംഭീവരന്മാരെക്കൊണ്ടുനാസാരന്ധ്ര-
സംഭൃതരോമം പിടിച്ചുവലിപ്പിച്ചും
തുമ്പിക്കരമററലറിയുമാനകൾ
ജംഭാരിവൈരിക്കു കമ്പമില്ലേതുമേ.
ജൃംഭാസമാരംഭമോടുമുണർന്നിതു
സംഭ്രമിച്ചോടിനാരാശരവീരരും
* * *
* * *"

(രാമായണം തർജ്ജമ)

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം രസാവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആജാനുബാഹുവായ ആ മഹാരാക്ഷസനെ ഉണർത്തുന്നേടത്തു യാതൊരു വിപ്ലവവുംകൂടാതെ "യത്നതഃ വിബോദ്ധ്യ" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞുനിർത്തിയ മൂലഗ്രന്ഥകാരൻെറ മനോധർമ്മം സഹൃദയാഗ്രേസരനായ പ്രസ്തുത കവിയെ അത്ര രസിപ്പിച്ചില്ല. അവിടെ അദ്ദേഹം തൻെറ സ്വതസ്സിദ്ധമായ രസികത്തം പ്രകടിപ്പിച്ച കവിതയ്ക്കു ചൈതന്യം വരുത്തി. ഉദാഹരിച്ചുകാണിച്ച വരികളിൽ അദ്ദേഹം എത്രമാത്രം കോലാഹലം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു!! ഇതുപോലെത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരീക്ഷണം വേണ്ടടത്തെല്ലാം വേണ്ട പോലെ തന്നെ എത്തീട്ടുണ്ട്. നോക്കുക:

അനലശിഖകളുമനിലസുതഹൃദയവും തെളി-
ഞ്ഞാഹന്തവിഷ്ണുപദം ഗമിച്ചു തദാ
വിബുധപതിയൊടു നിശിചരാലയം വെന്തോരു
വൃത്താന്തമെല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
അഹമഹമികാധിയാ പാവകജ്വാലക-
ളംബരത്തോളമുയൻെറു മുദാ".

(രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്)

ഈ ഭാഗം മൂലത്തിലില്ലാത്തതാണ്. "ഉൽപ്ലുത്യോൽപ്ലുത്യ സംദീപ്തപുച്ഛേന മഹതാകപിഃ ദദാഹ ലങ്കാമഖിലാം സാട്ടപ്രാസാദതോരണാം" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കയാണ് മൂലകാരൻ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാകവി അതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടന്നില്ല; അദ്ദേഹം തൻെറ കവിതാകാമിനിയെ കമനീയ

മായി അലങ്കാരമണിയിക്കുവാൻ കിട്ടിയ ഒരൊന്നാന്തരം സന്ദർഭത്തെ വെറുതെ കളവാൻ തയ്യാറില്ല. ദേവേന്ദ്രൻ രാവണന്റെ ശത്രുവാണല്ലൊ. അനലൻ ദേവേന്ദ്രന്റെ ബന്ധുവുമാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അനലൻ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുത കൃത്യം അറിയുന്നതിൽ ഇന്ദ്രനും അറിയിക്കുന്നതിൽ അനലനും വളരെ സന്തോഷത്തിന്നു വകയുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൂടിയാലോചിച്ചാൽ മാത്രമേ മൂലഗ്രന്ഥകാരനെ വിട്ട് അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്ത ഈ ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ സ്വാരസ്യം മുഴുവനും വെളിപ്പെടുകയുള്ളു.

മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ പല ന്യൂനതകളേയും അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ മനസ്സിലാക്കുകയും, തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ സംക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം:

"അഗ്രേ യാസ്യാമ്യഹം പശ്ചാ-
ത്ത്വമന്വേഹി ധനുർദ്ധരഃ
ആവയോർമ്മദ്ധ്യഗാ സീതാ
മായേവാത്മപരാത്മനോഃ"

(രാമായണം മൂലം)

"മുന്നിൽ നീ നടക്കേണം വഴിയെ വൈദേഹിയും
പിന്നാലെ ഞാനും നടന്നീടുവൻ ഗതഭയം
ജീവാത്മാ പരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥയാകും
ദേവിയാം മഹാമായാ ശക്തിയെന്നതുപോലെ."

(രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്)

ഇതിൽ "അഗ്രേ യാസ്യാമ്യഹം" എന്നതിന്നു് "മുന്നിൽ നീ നടക്കണെ"മെന്നെഴുത്തച്ഛൻ തർജ്ജമ ചെയ്തുപോയെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു പററിയ ഒരബദ്ധമാണെന്നും പലരും പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്; ഇതത്ര ആലോചനാപൂർവ്വം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "ജീവാത്മാപരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യത്തിൽ മായയെന്നപോലെ ഞാൻ മുമ്പിലും നീ പിന്നിലും നമുക്കു് രണ്ടാൾക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ സീതയും നടക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ മുറയ്ക്കു ശ്രീരാമന്റെ പ്രതിബിംബം ജീവാത്മാവായും, ലക്ഷ്മണന്റേതു് പരമാത്മാവായുമാണല്ലൊ കലാശിക്കുക. ഈ ഔചിത്യഭംഗം കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയാണെഴുത്തച്ഛൻ "മുൻപിൽ നീ നടക്കണെ"മെന്നെഴുതിയതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലാസാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്.

വിവർത്തനഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രായേണ കണ്ടുവരാറുള്ള ശുഷ്കത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഒരിക്കലും കാണുകയില്ല. സാധാരണ തർജ്ജമക്കാർക്കു് ആശയപ്രകാശനസംരംഭംകൊണ്ടു്, രചന, പാകം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ അശേഷം ശ്രദ്ധിപ്പാൻ സാധിക്കാറില്ല. ഇതാണു് ആശയങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ കവിതാരീതി കേവലം ശുഷ്കമായിത്തോന്നുന്നതിന്നുള്ള പ്രധാന കാരണം. സ്വതന്ത്രതർജ്ജമകൾ സ്വതന്ത്രകൃതികളെപ്പോലാകുവാൻ, വക

തിരിവുള്ള ഒരു തർജ്ജമക്കാരന്നു കഴിയും. ഇതിന്നെഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതകൾ മിക്കവാറും ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്. നോക്കുക:

"വിശ്വമോഹിനിയായയോരഹല്യാത്രൂപം കണ്ടു
ദുശ്ച്യവനനും കുസുമായുധവശനായാൻ.
ചെന്തൊണ്ടി വായ്മലരും, പന്തൊക്കും മുലകളും,
ചന്തമേറീടും തുടക്കാമ്പുമാസ്വാദിപ്പതി-
നെന്തൊരു കഴിവെന്നു ചിന്തിച്ചു ശതമഖൻ
ചെന്താർബാണാർത്തികൊണ്ടു് സന്താപം മുഴുക്കയാൽ
സന്തതം മനക്കാമ്പിൽ സുന്ദരഗാത്രീരൂപം
ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചനംഗാന്ധനായ് വന്നാനല്ലോ."

* * * *

"മന്ദഹാസവും പൂണ്ടു രാഘവനതു കേട്ടു
മന്ദം മന്ദം പോയ്ചെന്നു നിന്നു കണ്ടിതു ചാപം;
ജ്വലിച്ച തേജസ്സോടുമെടുത്തു വേഗത്തോടെ
കുലച്ചു വലിച്ചുടൻ മുറിച്ചു ജിതശ്രമം.
നിന്നരുളുന്നനേര മീരേഴുലോകങ്ങളു-
മൊന്നു മാറെറാലിക്കൊണ്ടു വിസ്മയപ്പെട്ടു ജനം.
പാട്ടുമാട്ടവും കൂത്തും പുഷ്പവൃഷ്ടിയുമോരോ
കൂട്ടമേ വാദ്യങ്ങളും മംഗലസ്തുതികളും
ദേവകളൊക്കെപ്പരമാനന്ദം പൂണ്ടു ദേവ-
ദേവനെസ്സേവിക്കയുമപ്സരസ്ത്രീകളെല്ലാം
ഉത്സാഹം കൈക്കൊണ്ടു വിശേഷാരനുടെ വിവാ-
ഹോത്സവാരംഭഘോഷംകൊണ്ടു് കൗതുകം പൂണ്ടാർ."

* * * *

"ഇടിവെട്ടീടുംവണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ച കേട്ടു
നടുങ്ങീ രാജാക്കന്മാരുരഗങ്ങളെപ്പോലെ
മൈഥിലി മയിൽപ്പേടപോലെ സന്തോഷം പൂണ്ടാൾ
കൌതുകമുണ്ടായ്വന്നു ചേതസി കൌശികനും.
മൈഥിലിതന്നെപ്പരിചാരകന്മാരും നിജ-
മാതാക്കന്മാരും കൂടി നന്നായിച്ചമയിച്ചാർ.
സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തെപ്പൂണ്ട മൈഥിലി മനോഹരി
സ്വർണ്ണഭൂഷണങ്ങളുമണിഞ്ഞു ശോഭയോടെ
സ്വർണ്ണമാലയും ധരിച്ചാദരാൽ മന്ദം മന്ദ-
മർണ്ണോജനേത്രൻ മുമ്പിൽ സത്രപം വിനീതയായ്
വന്നുടൻ നേത്രോല്പല മാലയുമിട്ടാൾ മുന്നെ
പിന്നാലെ വരണാർത്ഥമാലയുമിട്ടീടിനാൾ
മാലയും ധരിച്ചു നീലോല്പല കാന്തി തേടും
ബാലകൻ ശ്രീരാമനുമേററവും വിളങ്ങിനാൻ."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

നമുക്കു് ഈവക ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഇതു തർജ്ജമയാണെന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല; അത്രയും അനർഗ്ഗളമായ സരസ്വതീപ്രവാഹമാണിവയിൽ കാണുന്നതു്. നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർ മഹാകവിയുടെ രീതിയെ അനുകരിക്കയാണെങ്കിൽ അതു മലയാളഭാഷയ്ക്കു് എന്തുമാത്രം അനുഗ്രഹമാകുമായിരുന്നു.

V

എഴുത്തച്ഛൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളുടേയും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപനിരൂപണം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായ

ങ്ങളിൽ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലഘുവായ ഒരു സ്വരൂപവിവരണം ചെയ്യാനാണു് പോകുന്നതു്.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു ഗുണപൗഷ്കല്യം കുറഞ്ഞവയും, ചിലതു ലോകാതിഗമായ സാഹിത്യസൌരഭ്യം നിറഞ്ഞവയുമാണു്. ഒരു കവിയുടെ പ്രായം, പാണ്ഡിത്യം, പരിചയം എന്നിവ വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് അയാളുടെ കാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായിക്കാണാം. വിഷയങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യവും, കവിക്കു് അവയോടുള്ള ബന്ധവും കാവ്യങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കു് കാരണങ്ങളായി വരാം. 'മാളവികാഗ്നിമിത്ര'വും 'വിക്രമോർവ്വശീയ'വും എഴുതിയ കാളിദാസൻതന്നെയാണു് 'അഭിജ്ഞാനശാകുന്തള'വും എഴുതിയതു്; 'മാലതീമാധവ'വും 'ഉത്തരരാമചരിത'വും 'ഭവഭൂതി'യുടെ കൃതികൾതന്നെയാണു്; പക്ഷെ, ശാകുന്തളത്തിൻെറയോ ഉത്തരരാമചരിതത്തിൻെറയോ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതിന്നു് ഈ കവിയുടെ മററു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് ശക്തിയുണ്ടോ എന്ന കാര്യം വളരെ സംശയമാണു്. ഇതുപോലെതന്നെ മഹാകവി എഴുത്തച്ഛൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പരസ്പരം വലിയ വ്യത്യാസം കാണാനുണ്ടു്. ഈ വ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗുണം കുറഞ്ഞ കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിൻേറതല്ലെന്നു് ചിലർ വാദിക്കുന്നതു് അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻേറതെന്നു തോന്നുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപം താഴെ വിവരിക്കാം:

1. ഹരിനാമകീർത്തനം

ഇതിന്റെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ നാമസങ്കീർത്തനം ചെയ്യുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വൈഷ്ണവസ്തവമാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ഇതിലെ ഓരോ പദ്യങ്ങളും അകാരാദ്യക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടാരംഭിച്ച് "ഹരിനാരായണായ നമഃ" എന്ന 'പല്ലവി'യിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. "ആദ്യക്ഷരത്തിലുളവായൊന്നിതൊക്കെയുമി, താദ്യക്ഷരത്തിലിതടങ്ങുന്നതും കരുതി, ആദ്യക്ഷരം ലിപിയിലോരോന്നെടുത്തുപരികീർത്തിപ്പതിന്നരുൾക! നാരായണായ നമഃ" എന്നു കവി മുഖവുരയായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥങ്ങളായ വേദേതിഹാസാദികൾക്ക് അധികാരിഭേദമുണ്ടെന്നു പൊതുവിൽ ഒരഭിപ്രായമുണ്ടല്ലോ; എന്നാൽ ഈ ചെറിയ നാമസങ്കീർത്തനം പൊതുജനങ്ങൾക്ക് പരക്കെ ഉപയോഗത്തിന്നുവേണ്ടിയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

"ഋതുവായ പെണ്ണിനുമിരപ്പോനും ദാഹകനും
പതിതന്നുമഗ്നിയജനം ചെയ്ത ഭൂസുരനും
'ഹരിനാമകീർത്തന'മിതൊരു നാളുമാക്കുമുട-
നരുതാത്തതല്ല ഹരിനാരായണായ നമഃ"

എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രവൃത്തികൾ എപ്പോഴും പണ്ഡിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല; അദ്ദേഹം അജ്ഞാനതിമിരാന്ധന്മാരായ സാധുക്കളെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിപ്പാനായാണ് സകല കൃതികളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ സംഗതി പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. ഗഹനങ്ങ

ളായ വേദാന്തതത്വങ്ങളും, ലളിതങ്ങളായ പുരാണകഥകളും ഇതിൽ അങ്ങുമിങ്ങും സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്താവിക്കത്തക്കവണ്ണം ഗണ്യമായ കവിതാഭംഗിയൊന്നും ഇതിൽ കാണുന്നില്ല; എന്നാൽ സുകുമാരമായ ഒരു സാഹിത്യസൌന്ദര്യം ഇതിന്നില്ലായ്കയുമില്ല. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ നോക്കിയാൽ ഇതു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടും:

"ഏകാന്തയോഗികളിലാകാംക്ഷ കൊണ്ടു പര—
മേകാന്തമെന്നവഴി പോകുന്നിതെന്മനവും
കാകൻ പറന്നു പുനരന്നങ്ങൾ പോയവഴി
പോകുന്നപോലെ ഹരിനാരായണായനമഃ"

ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു ബാല്യകാലകൃതിയായിരിക്കണം.

2. ദേവീമാഹാത്മ്യം

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തതും, പതിമൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയതും, ദേവിയുടെ അപദാനങ്ങൾ കീർത്തിക്കുന്നതുമായ ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണിതു്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു് ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ ഒരാദ്യകാലകൃതിയായിരിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

3. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം (രാമായണം)

പലതരം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലായി ഇരുപത്തിനാലു സർഗ്ഗങ്ങളടങ്ങിയതാണു് ഈ കാവ്യം. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യമാണിതെന്നു ചിലർ അഭി

പ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിലെ 'വൃത്തശബ്ദം' 'സർഗ്ഗ'മെന്നതിൻെറ പര്യായമായി വിചാരിക്കാം. ഈ സമ്പ്രദായം തമിഴിലെ 'വിരുത്ത'ങ്ങളിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചതായിരിക്കണം. ഓരോ പദ്യങ്ങളും "ഹരിരാമ" "ശിവശംഭോ" "ശ്രീരാമ രാമ" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഈശ്വരനാമങ്ങളിലാണവസാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതു 'വാല്മീകിരാമായണ'ത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്ര കാവ്യമാണെന്നു പറയാം. കവിയുടെ ഒരു ആദ്യകാലകൃതിയാണിതെന്നു തോന്നുന്നു. ചിലേടത്തു സംസ്കൃതപ്രചുരമായ ഭാഷയാണു് കാണുന്നതു്. 'മേല്പത്തൂ'രിൻെറ കവിതയാണു് പ്രസ്തുത കാവ്യമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു; ഇതിന്നടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂട. പണ്ഡിതരാജനായ ഭട്ടതിരിയുടെ സാഹിത്യരീതിയുമായി പരിചയമുള്ളവൎക്കു് ഈ സംഗതി സമ്മതിക്കുന്നതിൽ വളരെ വൈമനസ്യമുണ്ടാകും. എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതാകുസുമത്തിൻെറ പ്രഫുല്ലസ്വരൂപം ഇതിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, അതിൻെറ മുകളിതാവസ്ഥ അങ്ങുമിങ്ങും നിഴലിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്.

4. ചിന്താരത്നം

അതിഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തരഹസ്യങ്ങളാണു് പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വാസ്തവമായും ഇതൊരു 'ചിന്താരത്നം'തന്നെയാണു്. എഴുത്തച്ഛൻ ഇതു തൻെറ മകൾക്കുപദേശിച്ചതാണെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. സുകുമാരമതികളായ സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടിയാണു് പ്ര

കൃതഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതെന്നദ്ദേഹംതന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. നോക്കുക:—

"ഭാഷയെന്നോർത്തു നിന്ദാഭാവത്തെത്തേടീടൊലാ
കാവ്യനാടകാദികൾ ധരിച്ച മഹാജനം
യോഷമാർക്കറിവാനായ്ക്കൊണ്ടു ഞാൻ ചുരുക്കമായ്
ഭാഷയായുരചെയ്യേൻ ക്ഷമിക്ക സമസ്തരും
ചിന്തിക്കുംതോറും സാരമുണ്ടിതിലതുമൂലം
'ചിന്താരത്ന'മെന്നു പേരിടുന്നു ഭക്തിയോടെ."

വേദാന്തവിഷയകമായി ഇത്ര മനോഹരവും ഉൽകൃഷ്ടവും ലളിതവുമായ മറെറാരു ഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിലില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സാധാരണ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു കണ്ടുവരാറുള്ള ശുഷ്കത ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു തീരെ ഇല്ല. എത്രതന്നെ ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളായാലും, രാമാനുജപ്പൈങ്കിളി എടുത്തു പാടുമ്പോൾ അവ സുന്ദരങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമാകുന്നു! തത്വജ്ഞാനത്തിൽ തൃഷ്ണയോ സാഹിത്യരസാസ്വാദനത്തിൽ താല്പര്യമോ ഉള്ള ഏതൊരു കേരളീയനും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു മാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറവാനേ ഇവിടെ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ. 'വള്ളത്തോൾ'ക്കവികോകിലം, മഹാകവിയെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിങ്ങനെ പാടിയിരിക്കുന്നു:

"വൈരാഗ്യാമൃതരസം വഹിക്കും ഭവച്ചിത്ത
ക്ഷീരസിന്ധുവിൽനിന്നു സംഭൃതം 'ചിന്താരത്നം'
കൈരളീസാഹിത്യത്തിൻ നെഞ്ചിലായ് വിളങ്ങുന്നു
കൈടഭാന്തകൻ തങ്കൽ കൗസ്തുഭരത്നംപോലെ."

5. കൈവല്യനവനീതം

ഇതു 'ചിന്താരത്ന'ത്തിന്റെ സഹോദരസ്ഥാനത്തിന്നു സർവ്വഥാ അർഹമായ ഒരു ചെറു കിളിപ്പാട്ടാണ്. തമിഴിൽ ഈ പേരിൽത്തന്നെ സാമാന്യം വലിയ ഒരു പുസ്തകമുണ്ടു്. ആവാപോദ്വാപങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള അതിന്റെ ഒരു തർജ്ജമയാണിഗ്രന്ഥം. അനർഘമായ പ്രസ്തുത രത്നത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം മിക്ക കേരളീയരും ധരിക്കാതെയാണിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിൽ ചിലേടത്തു മൂലത്തിന്റെ വളരെ ശരിയായ തർജ്ജമതന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്. നോക്കുക:

"പടർന്ത വേദാന്തമെന്നും പാക്കടൽമൊണ്ടു മുന്തുർ-
കുടങ്കളി നിറൈത്തുവൈത്താർ കുരവർകളെല്ലാം കാച്ചി-
ക്കടൈന്തെടുത്തളിത്തനിന്ത 'കൈവെല്യനവനീതത്തൈ'
അടൈന്തവർ വിടയ മണ്ടിന്റലൈവരൊ
പചിയിലാരെ"

(കൈവല്യനവനീതം; മൂലം)

"പരന്ന വേദാന്തമാം പാല്ക്കടലിന്നു കോരി
നിറച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളാം കുടങ്ങൾ നിറച്ചെങ്ങും
പരിചിൽ പാനംചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ വെച്ചു മുന്നം
പരമകൃപാലുക്കളാകിയ ഗുരുക്കന്മാർ
അതിനെ കാച്ചിക്കടഞ്ഞെടുത്തു തന്നീടുന്ന
മധുരതരമായ 'കൈവല്യനവനീതം'
അതിഭാഗ്യത്താലിതു ലഭിച്ച പയ്യില്ലാത്തോ-
രധമർ വിഷയമാന്തിനാൽ വലയാതെ."

(കൈവല്യനവനീതം, തർജ്ജമ)

6. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം

ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതികളിലെന്നല്ല, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മറേറതു ഗ്രന്ഥത്തേക്കാളും മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥമാണ്. കുടിൽതൊട്ട് കൊട്ടാരംവരെയുള്ള സകല ഭവനങ്ങളിലും നിത്യപാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാണിതു്. ഭക്തിരസപ്രധാനമായ പ്രസ്തുത പുസ്തകം കേരളീയരുടെ ഹൃദയത്തെ അത്രമേൽ ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കവനലക്ഷ്മിയുടെ കേളീരംഗമായ 'വാല്മീകിരാമായണ'മിരിക്കെ ഈ ഗ്രന്ഥം തർജ്ജമചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മഹാകവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിരസത്തിലുള്ള അത്യാസക്തിയായിരിക്കണം. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഐതിഹാസികന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ഒരു കഥകൂടി കേട്ടിട്ടുള്ളതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:

"അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മൂലം എഴുതിയ ആൾ തൻെറ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരം കിട്ടാതെ നൈരാശ്യനിഹതനായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു ഗന്ധർവ്വനെ കണ്ടെത്തി. കവിയുടെ വ്യസനം കണ്ടു് ഉള്ളുഴിഞ്ഞ ആ ഗന്ധർവ്വൻ വേഷച്ഛന്നനായി നടന്നിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു്, അദ്ദേഹത്തോടപേക്ഷിച്ചാൽ കാര്യസാദ്ധ്യം വരുമെന്നുപദേശിച്ചു. അതുപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരവും കിട്ടി. വേഷച്ഛന്നനായി നടന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ 'വ്യാസമഹർഷി'യായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അജ്ഞാതവേഷനായി സഞ്ച

രിച്ചിരുന്ന തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്ത കുററത്തിനു ഗന്ധർവ്വനെ "നീ ശൂദ്രനായി ജനിക്കട്ടെ" എന്നു ശപിച്ചു; ശപ്തനായ ഗന്ധർവ്വൻ മർത്ത്യാവതാരമെടുത്തു 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛ'നെന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനാകയും ചെയ്തു."

എഴുത്തച്ഛനു മററു രാമായണങ്ങളെല്ലാമിരിക്കെ 'അദ്ധ്യാത്മ രാമായണ'ത്തോടിത്രയധികം പ്രതിപത്തി തോന്നുന്നതിന്നും, അതുതന്നെ തർജ്ജമചെയ്വാനെടുത്തതിന്നും കാരണം ഇതാണത്രെ!

'വാല്മീകിരാമായണം' കവനകലാപ്രധാനവും 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണം' ഭക്തിരസപ്രധാനവുമാണ്. വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ ശ്രീരാമനെ മാതൃകാഭൂതനായ ഒരു ഉത്തമരാജാവായിട്ടും, അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിഷ്ണുവിൻെറ ഒരവതാരമായുമാണ് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇവയാണ്.

വാല്മീകിരാമായണത്തെപ്പോലെ ഇതു് ഏഴുകാണ്ഡങ്ങളായിത്തന്നെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസ്വരൂപം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ മദ്ധ്യകാലത്തെ കവിതയാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും. മിക്കവാറും മൂലത്തോടടുത്ത തർജ്ജമ തന്നെയാണിതിൽ കാണുന്നതു്; എന്നാൽ ആവശ്യമുള്ളേടത്തു സ്വാതന്ത്ര്യം ധാരാളമെടുത്തിട്ടുമുണ്ടു്.

7. മഹാഭാരതം

ഒരു ലക്ഷത്തിരുപതിനായിരം പദ്യങ്ങളടങ്ങിയതും, ലോകോത്തരഗുണോത്തരവുമായ ഒരു മഹാഗ്രന്ഥ

മാണ് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സാക്ഷാൽ 'മഹാഭാരതം'. എഴുത്തച്ഛൻെറ മഹാഭാരതം ഇതിൻെറ തർജ്ജമയല്ല. മഹാകവി 'ക്ഷേമേന്ദ്ര'ൻെറ 'ഭാരതമഞ്ജരി'യുടെ തർജ്ജമയാണെന്നു ചിലർ ഊഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായവും ശരിയാണെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരസ്പരം തട്ടിച്ചു വായിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി. തർജ്ജമയാണെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം അവ തമ്മിൽ അത്രയധികം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതദ്ദേഹം മഹാഭാരതം ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണെന്നുവേണം പറവാൻ. എഴുത്തച്ഛൻെറ ഒന്നാന്തരം കൃതികളിൽ ഒന്നാംകിടയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതിൻെറ മാഹാത്മ്യം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമായി. മുഗ്ദ്ധയായ കവിതാകാമിനിയുടെ വിലജ്ജിതസ്വരൂപമല്ല പ്രസ്തുത സാഹിത്യമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നതു്; 'സ്വയമേവാഗതയായി' മഹാകവിയെ കണ്ഠാശ്ലേഷംചെയ്യുന്ന പ്രൗഢയായ കവിതാംഗനയുടെ വിലോഭനീയമായ ദിവ്യസൌന്ദര്യമാണിതിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. പ്രാചീനഭാരതത്തിൻെറ സാമുദായികസ്ഥിതിയെപ്പററിയോ, സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അറിയുവാൻ മോഹമുള്ളവൎക്കും ആൎഷസാഹിത്യത്തിൻെറ അത്യുൽബണമായ അകൃത്രിമാനന്ദം അനുഭവിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവൎക്കും ഇങ്ങനത്തെ മറെറാരു ദിവ്യഗ്രന്ഥം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അത്രയും കമനീയവും സൎവ്വഗുണസമ്പന്നവുമാണീ ഗ്രന്ഥം!

എഴുത്തച്ഛൻേറതല്ലാത്ത പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും കത്തൃത്വം ഇപ്പോഠം അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കാളിദാസന്റെയും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻേറയും മേൽ അജ്ഞാതകത്തൃകങ്ങളായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കത്തൃത്വം ചുമത്തിയിരിക്കുന്നു! ഇതിന്നു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടാവാം: ചില മഹാകവികളുടെ ശിഷ്യന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങഠം നിമ്മിച്ചു തങ്ങളുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പതിവു പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാക്കു ഗുരുവിഷയകമായുള്ള ഭക്തി പ്രദർശിപ്പിപ്പാനാണിങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നതു്. അപ്രസിദ്ധന്മാരായ കവികഠം പ്രസിദ്ധകവികളുടെ ആരുടെയെങ്കിലുമാണെന്നും പറഞ്ഞു്, അവനവൻേറ പുസ്തകങ്ങഠം പ്രചരിപ്പിച്ചു് ആ നിലയിൽ അവയെപ്പററി പൊതുജനങ്ങഠംക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അന്നു് സാധാരണയായിരുന്നില്ല; ഈ വഴിക്കെല്ലാം ആയിരിക്കണം തെററിദ്ധാരണകഠംക്കിട വന്നിട്ടുള്ളതു്. അജ്ഞാതകത്തൃകങ്ങളായ ചില കൃതികളുടെ ഗുണപൌഷ്കല്യം അവയെ എതെങ്കിലും പ്രസിദ്ധമഹാകവികളിൽ ചുമത്തുവാൻ ജനാവലിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടാവാം. എഴുത്തച്ഛനിൽ കർത്തൃത്വം ചുമത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു 'ശിവപുരാണ'മാണു്.

ശിവപുരാണം

ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻേറ കവിതയാണെന്നു മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തൻേറ 'ഭാഷാചരിത്ര'ത്തിൽ പ്രസ്താവി

ക്കുകയും, അതിനെ അനുസരിച്ച പലരും ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ തുടരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പിള്ളയവർകളെ ഇങ്ങനെ പറവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ഇതിലെ കവിതാഗുണമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ, കവിതാഗുണം കൊണ്ടുമാത്രം ഈ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പിയാരാണിതിൻെറ കൎത്താവെന്നുള്ളതിന്നു പലേ തെളിവുകളുമുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു താഴെ കാണിക്കാം:

1. എഴുത്തച്ഛൻ മറെറാരേടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൃത്തബന്ധം ശിവപുരാണത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്; നമ്പിയാൎക്കിതു് ചിരപരിചിതമാണുതാനും. നോക്കുക:

"കാമവൈരി ഭഗവാൻെറ കഥ കേട്ടു രസിക്കുന്ന
മാമുനിമാരരുൾ ചെയ്തു മാനസത്തിൽ കനിവോടെ"

(ഭസ്മമാഹാത്മ്യം)

"സംഗമെന്നാൽ ശരീരം കൊണ്ടെന്നുമാത്രം ഗ്രഹിക്കേണ്ട
സംഗമം മാനസം കൊണ്ടും ഗൎഭമുണ്ടാകുവാൻ പോരും"

(ഉമേശാനവ്രതം)

ഈ വൃത്തങ്ങൾ നമ്പിയാരുടെ പല തുള്ളലുകളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തുള്ളൽസാഹിത്യവുമായി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

2. എഴുത്തച്ഛൻെറ പാട്ടുകളെല്ലാം കിളിയേക്കൊണ്ടു് പാടിപ്പിക്കുകയാണു് പതിവു്. ആ പ്രസ്ഥാനവും ഇതിൽ അനുകരിച്ചിട്ടില്ല. സ്വതന്ത്രനായ നമ്പിയാർ മറെറാരാളെ അനുകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടിട്ടുമില്ല.

3. ഭക്താവതംസമായ എഴുത്തച്ഛൻ ഈശ്വരാപദാനങ്ങൾ കീർത്തിപ്പാനല്ലാതെ, നരസ്തുതി ചെയ്വാൻ തന്റെ കവിതാദേവിയെ സമ്മതിക്കാറില്ല. "ആർത്താവനോദാരശീലനാമയ്യപ്പ മാർത്താണ്ഡമന്ത്രി നിജസ്വാമിശാസനാൽ" എന്നീ വിധത്തിൽ നമ്പിയാർ പലേടത്തും നരസ്തുതി ചെയ്തുകാണുന്നുമുണ്ട്. ശിവപുരാണത്തിൽ ചിലേടത്ത് അതിയായി മർത്ത്യസ്തവം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "മനക്രോഡനാഥാനുജൻ ബാലരാമൻ മനോജ്ഞസ്വരൂപൻ ജയിക്കേണമെന്നും" "നല്ല സൌഭാഗ്യവാനാകും നായകൻ നാരിമാക്കിഷ്ടൻ" എന്നീ വിധത്തിലുള്ള സ്തവങ്ങൾ 'ചെമ്പകശ്ശേരി' മുതലായ രാജധാനികളിൽ ചിരപരിചയമുണ്ടാവാനിടവന്നിട്ടുകൂടി രാജസ്തോത്രം പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മഹാകവി ചെയ്തതാണെന്ന് എങ്ങനെ അനുമാനിക്കാം?

ഇനി 'ശിവപുരാണ'ത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾക്കും നമ്പിയാരുടെ കവിതാരീതിക്കും തമ്മിൽ കാണുന്ന ഐക്യത്തെക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. വിധവയായ ഒരു സ്ത്രീക്കു ഗർഭമുണ്ടായതുനിമിത്തം ബഹുജനങ്ങൾ അവളെ ശാസിക്കുന്ന ഭാഗമാണിത്:

"കുലസ്ത്രീകൾക്കടുക്കാത്ത ഖലത്വം വ്യാപരിക്കുന്ന
കുലടേ, കുത്സിതേ, മൂഢേ, ദുഷ്ടശീലേ, ദുരാചാരേ,
കുലത്തിൽക്കൂട്ടമേ, നീയെന്നടക്കം കൈവെടിഞ്ഞോരോ
ഖലന്മാരിൽ ഗമിക്കുന്ന പാപശീലേ നടന്നാലും
പിടിച്ചു വില്ലുയും വേണം ഗൃഹസ്ഥനെന്തിളകാത്തൂ?
അടിച്ചു പൽ കൊഴിക്കേണം ചെവി ചെത്തീട്ടയയ്ക്കേണം

മുടിയൊക്കെച്ചെരച്ചഞ്ചും കുടുമ്മ വെച്ചയയ്ക്കേണം
മുടിപ്പാനിങ്ങനെ വന്നു പിറന്നുള്ള സ്വരൂപത്തെ

*   *   *   *

പിടിപ്പിൻ! ശൂദ്രരേ, നന്നായടിപ്പിൻ മദ്യമാംസങ്ങൾ
കൊടുപ്പിൻ നിങ്ങൾ   *   *   *   *"

ഈ ഭാഗങ്ങൾ നമ്പിയാരുടേതായിരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ പരിചയമുള്ളവരോടു് പറയണമെന്നില്ല. ഇനിയും നോക്കുക:

"ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിക്കു മ-
ച്ചാതുര്യ്യമേറുന്ന വൈദ്യനും വേശ്യയ്ക്കും
ഏതും മടിക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ
ഭൂതലസ്വാമികൾക്കില്ലൊരു സംശയം!
മററുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു
പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭോഷനു
കൊററുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരാ."

(ശിവപുരാണം)

"ജ്യോതിഷക്കാരനും മന്ത്രവാദിക്കുമ-
ച്ചാതുര്യ്യമേറുന്ന വൈദ്യനും വേശ്യയ്ക്കും
ഏതും മടിക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ
ഭൂതലവാസികൾക്കില്ലൊരു സംശയം!
മററുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ടു
പഠിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭോഷനു
കൊററുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവരാ."

(ഹരണീസ്വയംവരം, തുള്ളൽ)

ഇതിൽ അധോരേഖാങ്കിതമായ വാക്കുകൾക്കു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. ഇങ്ങനത്തെ ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയും ഉദ്ധരിച്ചു കാണിപ്പാനുണ്ടു്; പക്ഷെ, ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയം നിമിത്തം അവയെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. നമ്പ്യാർ എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിത വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ച ആളാകയാൽ ഈ വിധം സംക്രമിച്ചതായിരിക്കുമെന്നു പറവാനും നിവൃത്തിയില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ്റെ കവിതാശൈലി നമ്പ്യാരുടെ കവിതകളിൽ മറെറാരേടത്തും പകൎന്നു കാണുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു് അതിന്നു കാരണം. "കണ്ടതും കേട്ടതും കട്ടുകൊണ്ടങ്ങുതാ-നുണ്ടാക്കിയോരു പ്രബന്ധമെന്നിങ്ങനെ കണ്ട ദിക്കിൽച്ചെന്നു ചേരുന്ന ദുഷ്ടവികണ്ടകന്മാരെ സമക്ഷത്തൊരേടത്തു് കണ്ടുപോയെങ്കിൽ" കുളിച്ചു പുണ്യാഹാദികൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നു സ്വതന്ത്രനായ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുള്ളതിനാൽ മററു വല്ലവിധത്തിലും ഈ സംക്രമണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും വയ്യ.

ഭാഗവതം

'ഭാഗവതം' കിളിപ്പാട്ടു് എഴുത്തച്ഛൻേറതാണെന്നാണു് പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം; പക്ഷെ, സഹൃദയന്മാരായ സാഹിത്യവിമൎശകന്മാർ മിക്കവരും ഇതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണു്. എഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യം സുപരിചിതമായുള്ളവൎക്കു് ഇതദ്ദേഹത്തിൻേറതാണെന്നു സമ്മതിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

അലസമായ ഘടനാരീതിയും ക്ലിഷ്ടമായ രചനാസമ്പ്രദായവും ഇതിൽ ഏതാണ്ടു് സാൎവ്വത്രികമായിക്കാണു

ന്നുണ്ട്. അബദ്ധങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങളും അസാധുവായ തർജ്ജമയും അല്പമല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കർത്തരികർമ്മണിവിവേകം കൂടാതെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ തന്നെ ഏകാദശസ്കന്ദത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. രചനാരീതിയിലും മററും 'ഭാരതം,' 'രാമായണം' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന സൂക്ഷ്മങ്ങളായ നിഷ്ഠകളൊന്നും ഇതിൽ ചെയ്തുകാണുന്നില്ല. 'പൈങ്കിളി'യെ വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും മററും എഴുത്തച്ഛന്റെ ഇതരകൃതികളിൽ കാണുന്ന ഐകരൂപ്യം ഇതിൽ ഇല്ല. ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കുതന്നെ പ്രസ്തുത കൃതി എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലെന്നുള്ളതിന്നു പല തെളിവുകളും പണ്ഡിതന്മാരായ സഹൃദയന്മാൎക്കു കിട്ടുമെന്നാണെന്റെ വിനീതമായ വിശ്വാസം. ഇങ്ങനെ മൊത്തത്തിൽ പറവാനല്ലാതെ ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നിഷ്കൃഷ്ടനിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ തല്ക്കാലം നിർവ്വാഹമില്ലാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ദശമംവരെ ഒരു കവിയുടേയും ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം മറെറാരാളുടേയുമായിരിക്കണം. അവ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതം കവിയുടെ അന്ത്യകാലത്തെ കവിതയാണെന്നും അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതെന്നും ചിലൎക്കഭിപ്രായമുണ്ട്; കവിതയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ കവിക്കു പ്രായം വർദ്ധിക്കുന്തോറും പ്രാവീണ്യം കൂടുകയല്ലാതെ കുറയുമെന്നു പറയുന്നതിന്നു യുക്തി കാണുന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി പല "എഴുത്തച്ഛന്മാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചിലർ കൂടി ഉണ്ടാക്കിയതാവാനാണവകാശം".

VI

എഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യം

കവികുലഗുരുവും ഭക്താവതംസവുമായ തുഞ്ചത്താചാൎയ്യപാദങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യലോകത്തിൽ ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ ഒരനശ്വര സൌരഭ്യമാണ് പരത്തീട്ടുള്ളത്. പണ്ഡിതപാമരന്മാരടക്കമുള്ള ജനസമുദായത്തെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്വൎഗ്ഗീയാന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിന്നു് ഇത്രമാത്രം ശക്തിയുള്ള മറെറാരു സാഹിത്യം ലോകത്തിൽ അത്ര സുലഭമായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീൎച്ചതന്നെ.

അലങ്കാരങ്ങളുടെ ഔചിത്യം, രചനയുടെ സൗകൎയ്യം, ഭാഷാലാളിത്യം, സംഘടനാദാൎഢ്യം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള കവനകലാസാമഗ്രികളുപയോഗിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ആ മഹാകവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ അധികം കവികൾക്കു ശ്രദ്ധിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അത്രയ്ക്കുമാത്രമുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്നു ആ വക വിഷയങ്ങളിലുള്ള അതിശ്രദ്ധ. ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു് അതികമനീയമായ വിധത്തിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാവനിത ആഭ്യന്തരസംസ്കാരത്തിലും അതിശയമായ ഒരത്യുൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തിലാണെത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ബാഹ്യാഭ്യന്തരപരിഷ്കാരങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിണങ്ങിയപ്പോൾ സുവൎണ്ണത്തിന്നു സൌരഭ്യം കൂടിയപോലെ അതിൻെറ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും അത്യധികം വിലോഭനീയമായിത്തീൎന്നു. ഭക്തിരസം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ആ ആൎഷകവിതയുടെ

ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു നിന്നുൽഗമിക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദസംഗീതം നരകത്തിൽ നാകം ചമയ്ക്കുന്നു; പരിതഃപ്രദേശങ്ങളെ പരിശുദ്ധമാക്കുന്നു! ഹൃദയമുകുരങ്ങളെ ആനന്ദാപ്ലാവിതമാക്കുന്നു! അതി കമനീയമായ 'വൈദർഭിരീതി'യിൽ പരിലസിക്കുന്ന ആ കവിതാവനിതയുടെ ഓരോ പദവിന്യാസത്തിലും കാണുന്ന ആകർഷണീയത കണ്ണും കരളും ഒരു പോലെ കവരുന്നു. നോക്കുക:

"നാഥാ! പതിവ്രതയാം ധർമ്മപത്നി ഞാ-
നാധാരവുമില്ല മററെനിക്കാരുമേ
ഏതുമേ ദോഷവുമില്ല ദയാനിധേ
പാദശുശ്രൂഷാവ്രതം മുടക്കായ്ക മേ
നിന്നുടെ സന്നിധൌ സന്തതം വാണീടു-
മെന്നെ മററാക്കാനും പീഡിച്ചു കൂടുമൊ?
വല്ലതും മൂലഫലജലാഹാരങ്ങൾ
വല്ലഭോച്ഛിഷ്ടമെനിക്കമൃതോപമം
ഭർത്താവു തന്നോടു കൂടെ നടക്കുമ്പോ-
ളെത്രയും കൂർത്തുമൂർത്തുള്ള കല്ലും മുള്ളും
പുഷ്പാസ്തരണതുല്യങ്ങളെനിക്കതും
പുഷ്പബാണോപമ! നീ വെടിഞ്ഞീടൊലാ."

(അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

ആശയങ്ങൾ എത്രതന്നെ മഹത്തരങ്ങളായിരുന്നാലും അവയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന രീതിയുടെ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച കവിതാഭംഗിക്കും ഏററക്കുറവുകൾ വരുന്നതാണ്. മേൽക്കാണിച്ച വരികളിലെ സുകുമാരവും സുന്ദരവുമായ ആശയങ്ങൾ കവിയുടെ കമനീയമായ കരശില്പ

രീതിയിൽക്കൂടി പുറത്തുവരുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അകൃത്രിമ സൗന്ദര്യം ഇൗയുള്ളവൻെറ തൂലിക വർണ്ണിക്കുന്ന തെങ്ങനെ?

ഏതു രസം വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നും മഹാകവിക്കുള്ള പാടവം അന്യാദൃശംതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം വായനക്കാരെ ആകർഷിച്ചു തൻെറകൂടെ കൊണ്ടുപോയി വർണ്ണ്യവസ്തുവിൻെറ സ്വരൂപത്തെ സചേതനമായി സന്ദർശിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു സ്വഭവനത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകുന്ന 'കച'നോട് തൻെറ ഭർത്താവായിരിപ്പാനപേക്ഷിക്കയും അദ്ദേഹം അതുപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ നൈരാശ്യനിഹതയായി മട്ടും മതിയും മറന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ശപിപ്പാനൊരുങ്ങുന്ന 'ദേവയാനി'യുടെ രൂപം മഹാകവി എത്ര തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വരച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക:

"പണ്ഡിതനായ കചൻ ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ
കുണ്ഡത്തിലാജ്യം വീണകണക്കേ ദേവയാനി
കണ്ണുനീർകൊണ്ടു നനച്ചംഗവും വിയർത്തവൾ
കണ്ണുകൾ ചുവപ്പിച്ചു ദേഹവും വിറപ്പിച്ചു
ചണ്ഡദീധിതിയുടെ മണ്ഡലം പൊങ്ങുംപോലെ
ചണ്ഡിക മഹിഷനെക്കണ്ടതു നേരം പോലെ
തന്നുടെ മനോരഥം വാരാഞ്ഞു കോപംപൂണ്ടു
നിന്നുടെ വിദ്യയെല്ലാം നിഷ്ഫലമായ്പോകെന്നാൾ"

(ഭാരതം)

അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകളിൽ പാവനങ്ങളായ ഋഷ്യാശ്രമങ്ങളുടെ വർണ്ണനങ്ങൾ വളരെ സുലഭങ്ങളാണ്.

അവ വായിക്കുമ്പോൾ നാം ആ ആശ്രമങ്ങളുടെ അടുത്തു നിന്നു്, പ്രശാന്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിമനോഹരവുമായ ആ പർണ്ണശാലകളെ കണ്ടുള്ള അമിതാനന്ദമാണനുഭവിക്കുന്ന തു്. നോക്കുക:

"പുഷ്പങ്ങൾ തളിരുകൾ ഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞൊരോ
ഷൾപ്പദശുകപികകേകികൾ നാദത്തോടും
വൃക്ഷങ്ങൾതോറും ചുററിപ്പററീടും വല്ലികളും

*　　*　　*　　*

പക്ഷികൾ മൃഗങ്ങളെന്നുള്ള ജന്തുക്കളാലും
ഇക്ഷുജംബീരകേര കദളീ വൃന്ദത്താലും
ശീതത്വസുഗന്ധത്വമാന്ദ്യാദി ഗുണം തേടും
വാതരേപാതങ്ങളാലും സേവ്യമാശ്രമദേശം"

(കണ്വാശ്രമം മഹാഭാരതം)

*　　*　　*　　*

"സർവ്വർത്തുഫല കുസുമാഢ്യപാദപലതാ
സംവൃതം നാനാമൃഗ സഞ്ചയ നിഷേവിതം
നാനാപക്ഷികൾ നാദം കൊണ്ടതി മനോഹരം
കാനനം ജാതിവൈരരഹിതം ജന്തുപൂർണ്ണം
നന്ദനസമാനമാനന്ദദാനാഢ്യം മുനി-
നന്ദനവേദധ്വനിമണ്ഡിതമനുപമം
ബ്രഹ്മർഷി പ്രവരന്മാരമരമുനികളും
സമ്മദം പൂണ്ടു വാഴും മന്ദിരനികരങ്ങൾ
സംഖ്യയില്ലാതോളമുണ്ടോരോരോ തരം നല്ല
സംഖ്യാവത്തുക്കളുമുണ്ടററമില്ലാതവണ്ണം."

(അഗസ്ത്യാശ്രമം, രാമായണം)

*　　*　　*

ഇങ്ങനെ മനോഹരങ്ങളായ പ്രകൃതിവർണ്ണനങ്ങൾ പകൎത്തിത്തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇവിടെ സംക്രമിപ്പിക്കേണ്ടിവരും! അത്രമാത്രം അകൃത്രിമസുന്ദരങ്ങളാണവ!

ഭക്തിയാണദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയുടെ ജീവനാഡി. ഈ രസം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകളിൽ സാൎവ്വത്രികമായി പരിസ്ഫുരിച്ചു കാണാം. 'ചെറുശ്ശേരി'യെപ്പോലെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഫലിതവും രസികത്തവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നൊ, നമ്പ്യാരെപ്പോലെ സാൎവ്വത്രികമായി പരിഹാസവും ശകാരവും പൊഴിക്കുന്നതിന്നൊ നമ്മുടെ ഭക്തകവി ശ്രമിക്കാറില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നു ചിരിപ്പാനൊ, കളിപ്പാനൊ, രസിപ്പാനൊ സമയമില്ല. പ്രശാന്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിഗംഭീരവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലിരുന്നു ഭഗവന്നാമോച്ചാരണം ചെയ്തു ഭക്തിബാഷ്പം വാൎക്കാനാണദ്ദേഹത്തിൻെറ സദാനേരവുമുള്ള പരിശ്രമം! നമ്പ്യാർ നാരാചനിശിതമായ പരിഹാസങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും കണ്ടമാനം ശകാരിച്ചുമാണ് തൻെറ വായനക്കാരെ മിക്കപ്പോഴും സന്മാൎഗ്ഗപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്; ചെറുശ്ശേരിയാകട്ടെ അത്യുജ്ജ്വലങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങൾ സുലഭമായണിയിച്ച തൻെറ രസികയും പ്രൌഢയുമായ കവിതാവനിതയെക്കൊണ്ടു് സഹൃദയഹൃദയത്തെ ആകൎഷിച്ചു് അതിനെ പല്ലവിതവും പരിഷ്കൃതവുമാക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനൊ, മിതാഭരണഭൂഷിതയും, പരിപാവനഹൃദയയും, ലോകോത്തരഗുണാത്തരയുമായ തൻെറ ദിവ്യകാവ്യാംഗനയുടെ

ഭക്തിബാഷ്പംകൊണ്ടും, തത്വജ്ഞാന പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും, ആൎഷസ്വഭാവംകൊണ്ടും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ വശംവദമാക്കി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ കവിത ചമ്പകപ്പൂവും, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കവിത പനിനീർപ്പൂവും, എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത സഹസ്രപത്രങ്ങളുള്ള താമരപ്പൂവുമാണ്. നമ്പ്യാർ ഏതു് സ്വൎഗ്ഗീയലോകത്തിൽ നില്ക്കുന്ന വായനക്കാരേയും തന്റെ കൂടെ കേരളത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛൻ ഏതുതരം മനസ്ഥിതിക്കാരേയും തന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഹാരരംഗമായ സ്വൎഗ്ഗീയാന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കാനയിക്കുന്നു. വിഭിന്നസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാണ് ഇവർ രണ്ടാളുടേയും കവിതാരീതി. ഒരുത്സവമോ വിവാഹമോ മറെറാ വൎണ്ണിക്കയാണെന്നിരിക്കട്ടെ, അപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അവിടെ കൂടീട്ടുള്ള ജനങ്ങളുടെ അനുകരണീയമായ ആചാരോപചാരങ്ങളും മററു സമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് വൎണ്ണിക്കുക. ജനകരാജധാനിയിൽവെച്ചു കുറച്ചുദിവസമായി തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞ ദശരഥമഹാരാജാവും കുമാരന്മാരും പരസ്പരം കാണുമ്പോഴത്തെ അവരുടെ വന്ദനാദികളെ എഴുത്തച്ഛൻ ഒട്ടുംതന്നെ വിടാതെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ എത്രമാത്രം നിഷ്കൎഷ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു! നോക്കുക:

"രാമലക്ഷ്മണന്മാരും വന്ദിച്ചു പിതാവിനെ
സാമോദം വസിഷ്ഠനാമാചാൎയ്യപാദാബ്ജവും
തൊഴുതു മാതൃജനങ്ങളെയും യഥാക്രമം

തൊഴുതു ശ്രീരാമപാദാംഭോജമനുജന്മാർ
തൊഴുതു ഭരതനെ ലക്ഷ്മണകുമാരനും
തൊഴുതു ശത്രുഘ്നനും ലക്ഷ്മണപാദാംഭോജം"
(രാമായണം)

നമ്പ്യാരാകട്ടെ ഈവക ഘട്ടങ്ങളിൽ "നീരസങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചിട്ടെന്തുകാര്യം നമുക്കിപ്പോൾ" എന്നു പറഞ്ഞു പിന്മാറുകയാണ് ചെയ്യുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണകോണംതന്നെ മറെറാരേടത്താണു പതിക്കുന്നതു്. സദ്യയ്ക്കു പരിശ്രമിക്കുന്ന നായന്മാരുടെ അമാന്തവും 'കണ്ട'ന്റേയും 'കോര'ന്റേയും വികൃതിത്തരങ്ങളും ആണ് അദ്ദേഹം കണ്ടു രസിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. ഒരു വിവാഹാഘോഷത്തിൽ പ്രതിഗ്രഹം വാങ്ങുവാനോടുന്ന ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണനാണു മനുഷ്യന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതു്; നോക്കുക:

"എഴുപത്തെട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞൊരു
കിഴവ ബ്രാഹ്മണനിത പോകുന്നു
ചുടുവെയിൽതട്ടി ച്ചുട്ടുകഷണ്ടിയി–
ലൊരുപിടിനെല്ലാൽ മലരുപൊരിക്കാം."

എന്നാൽ ഈ വക നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കൊ, ക്രൂരമൂത്ത പരിഹാസശരങ്ങൾക്കോ എഴുത്തച്ഛന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ ഇടമില്ല.

അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തിന്റെ സുപരിഷ്കൃതമായ ഒരു മാതൃകയാണു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഉയർത്തുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും അധഃപതിപ്പിക്കയില്ല. ഇന്നു മലയാളഭാഷയിൽ വർദ്ധി

ച്ചുവരുന്ന മിക്ക പുസ്തകങ്ങളും ഭൗതികവിഷയാത്മകങ്ങളും, കേവലം നിസ്സാരങ്ങളായ ആദർശങ്ങളോടുകൂടിയവയുമാണെന്നു സവ്യസനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരവിഷയങ്ങൾ വർണ്ണിപ്പാനല്ലാതെ ലൗകികവിഷയങ്ങൾക്കായി ഈ കവി തൻെറ കാവ്യകലയെ ഉപയോഗിക്കുകതന്നെ പതിവില്ല. അത്രയും അത്യുൽകൃഷ്ടമാണദ്ദേഹത്തിൻെറ ആദർശം.

ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ തൻെറ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഒരു ഈശ്വരസ്തുതി ചെയ്യിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു നാലു വരിയെങ്കിലും തൻെറ വകയായും അതിൽ സംഘടിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. അത്രമാത്രം ഉള്ളിൽ കൊള്ളാതെയാണദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭക്തിപ്രവാഹം അവ്യാഹതമായൊഴുകുന്നതു്! "എന്നുടെയുള്ളിൽ വിളങ്ങുന്ന ദൈവതം" എന്നു തുടങ്ങി ഭക്തിരസത്തെ പ്രസ്ഫുടമാക്കുന്ന ചില ശകലങ്ങളും ആവക ഘട്ടങ്ങളിൽ കാണാം. ഭഗവൽസ്വരൂപങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നതിലാണു് ആ മഹാഭക്തൻെറ സരസ്വതീനദി 'തട്ടുംതരി'യുമില്ലാതെ അനർഗ്ഗളമായി നിർഗ്ഗളിക്കുന്നതു്. താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭഗവൽസ്വരൂപം നോക്കുക:

"നിറന്നപീലികൾ നിരക്കവേ കുത്തി
നെറുകയിൽക്കൂട്ടി തിറമൊടുകെട്ടി
കരിമുകിലൊത്ത ചികുരഭാരവും
മണികൾ മിന്നിടും മണിക്കിരീടവും
കുനുകുനെച്ചിന്നും കുറുനിര തന്മേൽ
നനുനനെപ്പൊടിഞ്ഞൊരു പൊടി പററി

തിലകവുമൊട്ടു വിയർപ്പിനാൽ നന-
ഞ്ഞുലകു സൃഷ്ടിച്ചു ഭരിച്ചു സംഹരി-
ച്ചിളകുന്നചില്ലീ യുഗളഭംഗിയും

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY, BANGALORE. 20240

* * *

മകരകുണ്ഡലം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിൾത്തടങ്ങളും മുഖസരോജവും
വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞ നാസിക
സുമന്ദഹാസവുമധരശോഭയും
തുളസിയും നല്ല സരസിജങ്ങളു-
മിളതായീടിന തളിരുകളുമാ-
യിടകലർന്നടനിളകും മാലകൾ
തടയും മുത്തുമാലകളും കൗസ്തുഭ-
മണിയും ചേരുന്ന ഗളവും ചമ്മട്ടി
പിടിച്ചൊരു കരതലവും കുങ്കമം
മുഴുക്കെപ്പൂശിന തിരുമറുമാറും
നിറന്ന മഞ്ഞപ്പുന്തുകിലും കാഞ്ചികൾ
പദസരോരുഹയുഗവുമെന്നുടെ
ഹൃദയം തന്നിലങ്ങിരിക്കും പോലെയ-
മ്മണിരഥം തന്നിലകം കുളിക്കവെ
മണിവർണ്ണൻതന്നെ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു ഞാൻ."

(പാർത്ഥസാരഥി, ഭാരതം)

ദിവ്യമായ ഈ കമനീയചിത്രം, കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അകം കുളിക്കത്തക്കവണ്ണമിരിക്കുന്ന ഈ പരിപാവനമായ സചേതനചിത്രം, ആരുടെ ഹൃദയത്തെ കുളിപ്പിക്കയില്ല! ഇതാരുടെ ഹൃദയത്തെ വിമലമാക്കുകയില്ല!!

ആർ. ഈശ്വരപിള്ളയവർകൾ എഴുത്തച്ഛൻെറ കവിതാരീതിയെപ്പററി പറയുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, "മിൽട്ടൻെറ ഗാംഭീര്യവും, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ സാരള്യവും ഗ്രേയുടെ ലാളിത്യവും ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മിക്ക കവിതകളിലും സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെ"ന്നു പറകയുണ്ടായി. മഹാകവി 'ഗേഥേ' ഒരിക്കൽ, "സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളും, സംവത്സരാവസാനത്തിലെ ഫലങ്ങളും, ആത്മാവിന്നു മോഹത്തേയും ആനന്ദപാരവശ്യത്തേയും നിർവൃതിയേയും സംതൃപ്തിയേയും ജനിപ്പിക്കുന്നതായ സകലവും, എന്നുവേണ്ട, ഭൂലോകവും സ്വർല്ലോകവും കൂടിയും ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ 'ശാകുന്തളം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി; അതിൽ എല്ലാം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു"വെന്നു പറകയുണ്ടായത്രെ. എഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യത്തെപ്പററിയും അദ്ദേഹത്തിന്നൊരഭിപ്രായം പറവാനിടവന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിലും വലിയ അഭിപ്രായങ്ങളാകുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിക്കുക.

അനർഘമായ ആ ആർഷസാഹിത്യം, നമ്മുടെ അജ്ഞാനത്തെ നീക്കുന്നതിന്നും, വിചിന്തനഗതിയെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നും, മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിന്നും എത്രമാത്രം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക വയ്യ! ആ സ്വർഗ്ഗീയസംഗീതത്തിൻെറ മോഹനരസം, ആ വൈദ്യുത 'നാരായ'ത്തിൻെറ ദിവ്യപ്രേരണ, അതെന്നും കേരളീയരുടെ പുരോഗതിയിൽ മംഗളം വർഷിക്കുമാറാകട്ടെ!

DHARMARAM LIBRARY
BANGALORE-560 029

Due Date	Due Date	Due Date

ജീവച

കാളിദാസൻ—കെ. വി. എം	
ഗാന്ധിജി—ടി. കെ. രാമൻമേ	
ടെൻസിങ്—ടി. പി. സി. കിടാവ്	1—25
ഡോ: എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ—മേക്കുന്നത്ത്	0—75
തോലമഹാകവി—പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ	1—50
നക്ഷത്രങ്ങൾ—ശാന്തിനികേതനം കൃഷ്ണൻനായർ	1—50
പാക്കനാർ—കെ. വി. എം.	0—50
പ്രതാപനും, ശക്തനും ടി.	0—62
ബാബു രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്—പി. കെ. നായർ	0—75
മായാത്ത സ്മരണകൾ—കെ. വി. എം.	1—20
കമലാനെഹറു—ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ	1—25
ഇന്ത്യയിലെ സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ—എം. കെ, പിഷാരോടി	1—25
ഇന്ത്യയിലെ പുരുഷരത്നങ്ങൾ—ടി.	1—00
ഖദീജ—അബ്ദുൾഖാദർഖാരി	0—44
രാജാജി—ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ	1—25
മോട്ടിലാൽ നെഹറു—മൊയ്യാരത്ത് ശങ്കരൻ	0—50
വല്ലഭായി പട്ടേൽ—പി. കെ. നായർ	1—25
വീര ജവഹർ—മേക്കുന്നത്ത്	1—00
ശക്തൻ തമ്പുരാൻ—പി. വി. രാമവാരിയർ	1—00
ശക്തൻ സാമൂതിരി—കെ. വി. എം.	1—00
അരവിന്ദൻ—മേക്കുന്നത്ത്	2—00
ശ്രീ സായ്ബാബ—ടി.	3—00
മൌലാനാ ആസാദ്—ടി.	1—00

പി. കെ. ബ്രദേഴ്സ്, കോഴിക്കോട്.

ഫോൺ: 2803.

DC Library
00020240
T51 EZH30

T
EZ